

DE STER

96E JAARGANG
NUMMER 5

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

MEI 1996



DE STER

MEI 1996



Op de omslag:

Voor: Jonge volwassenen uit Parijs genieten tijdens een uitje in het park bij het paleis van Versailles.
Achter: Van de Eiffeltoren (links) tot aan de kust van de Middellandse Zee (boven) is de band onder de leden van de kerk in Frankrijk hecht – of het nu is in de mediahoek van de wijk Angoulême (midden), het jeugdwerk van de gemeente Clichy (onder), of bij de scouting in de gemeente Bayonne (onderaan). Zie 'Frankrijk', blz. 32. (Foto's: David en LaRene Gaunt.)

ARTIKELLEN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM	
'WEES NIET BEVREESD, GELOOF ALLEEN'	
PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY	2
OVER DROMEN EN BELOFTEN PERLA GARCÍA DE BRAVO	8
EEN DAGBOEK VAN BRIEVEN LAURA S. SHORTRIDGE	11
'VERHEUGT U IN CHRISTUS' WOORDEN'	
OUDERLING SPENCER J. CONDIE	16
FRANKRIJK LARENE GAUNT	32
DE LAST VERLICHT LITO B. IEGASPI	46
DEZE COWBOY NIET THOMAS HANCOCK	48

VOOR DE JONGEREN

WE HEBBEN JULIE NODIG OUDERLING DAVID B. HAIGHT	12
BLIJF KALM DARRIN LYTHGOE	22
LANGZAAM MAAR ZEKER SANTIAGO MÁRQUEZ PÉREZ	25
IK KEN DAT GEVOEL AARON LEE SHILL	28
VANWEGE JOU LAWRENCE HEYWOOD	30

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN	1
HUISBEZOEKBOODSCHAP	
'EEN ENORME GENEZENDE KRACHT'	24

DE KINDERSTER

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY JANET PETERSON	2
DE PROFEET LEREN KENNEN	4
PARTICIPATIEPERIODE	
KALENDER VOOR VOORBIJE DAGEN DEBBIE DAVIDSON	5
MIJN STAMBOOM	8
PARTICIPATIEPERIODE	
JEZUS INDACHTIG ZIJN KAREN ASHTON	10
VERHAAL	
DE FIJNSTE DAG VOOR CADEAUTJES MARGARET SHAUERS	12
VRIENDSCHAP SLUITEN	
IRIS JOANN ALVARADO UIT PONCE (PUERTO RICO)	
CORLISS CLAYTON	14

DE STER

Mei 1996 96e jaargang Nummer 5

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

Raad der Twaalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring
Editor: Jack H. Gosnell

Adviseurs: Spencer J. Condie, L. Lionel Kierulck

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton
Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell
Redacteur: De Kinderster: DeAnne Walker
Rooster: Marvann Martindale
Assistent publicaties: Beth Dayley

Afdeling vormgeving:

Leidingsgevoel: Art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Vormgeving: Sharri Cook

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 30 604 0260
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Abonnementenadministratie:

Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 30-6 05 38 04

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestraße 21, D-51381 Friedrichsorf

© 1996 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Pootigees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thai; en eens per kwartaal in het Bulgars, IJsland, Russisch, Tsjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V.S.:

DE STER (ISBN 1044-3401) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 9.00 per year. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

Abonnementsprijs

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Versijnt twaalf maal per jaar

96985 120
Dutch

INGEZONDEN BRIEVEN

HET PRACHTIGE PLAN

VAN ONZE HEMELSE VADER

Toen de voltijdzendingen bij mij aan huis kwamen, hoorde ik evangeliebeginselen waarvan ik het bestaan niet wist. Als ik in de kerk kwam, werd ik altijd welkom geheten. Nadat mij het prachtige plan van onze hemelse Vader was uitgelegd, heb ik mij laten dopen. Mijn ouders, mijn broer en mijn zus zijn later lid van de kerk geworden.

Na mijn doop kreeg ik veel problemen. Maar nu sta ik stevig in de kerk. Ik geef les aan een seminarieklass, en ik ben tweede raadgeester in het presidium van de jongevrouwen in onze gemeente. De artikelen in de *Liahona* (Engels) zijn voor mij een bron van kracht geweest. Door het artikel 'Het gelovig gebed' (maart 1995) heb ik een beter inzicht gekregen in het gebed en de wijze waarop God ons gebed verhoort.

Ik ben mijn hemelse Vader dankbaar voor een tijdschrift dat ons advies verschaft via profeten, zieners en openbaarders.

Josephine C. Valles

Gemeente Masbate

Zendingsgebied Naga (Filipijnen)

VREDE IN MIJN HART

De *Liahona* (Spaans) heeft gezorgd voor een volkomen verandering in mijn leven. Voordat ik mij vijftien jaar geleden als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen liet dopen, was ik praktiserend katholiek. Ik was op landelijk niveau actief in de lekenorganisatie van die kerk en vertegenwoordigde die op veel internationale conferenties.

Mijn twee zonen, Jaime en Bernardo, kwamen als eersten van ons gezin in contact met de kerk. Zij probeerden vaak met mij over de leerstellingen te praten, maar ik zei verontwaardigd dat ik niet van plan was om van godsdienst te veranderen.

Op een dag pakte ik uit nieuwsgierigheid een exemplaar van de *Liahona* dat zij op tafel hadden laten liggen. Tijdens het lezen van het eerste artikel, van president Spencer W. Kimball, kreeg ik het gevoel alsof ik door een lichtstraal werd aangeraakt. Zijn boodschap gaf mij iets waarnaar ik mijn hele leven gehunkerd had. Binnen een week kwamen de zendingen bij me, en later heb ik mij door mijn zoon Jaime, die nu bisschop is, laten dopen.

Mijn vrouw heeft nog niet besloten zich te laten dopen. Ze is me echter tot steun en ze mag de leden van de kerk in onze wijk graag. Ik wacht geduldig op de dag waarop we in de tempel aan elkaar kunnen worden verzegeld.

Doordat ik zoveel jaar geleden mijn eerste *Liahona* gelezen heb, is er niet alleen een verandering in mijn leven gekomen, maar ook vrede in mijn hart.

Jaime Rey Galvis

Wijk Alhambra

Ring Bogotá (Colombia)

MIDDEL TOT BEKERING

Toen ik voor het eerst iets over de kerk hoorde, kreeg ik diverse exemplaren van de *Liahona* (Spaans). De artikelen daarin gaven de oplossing voor een aantal vragen die ik had, en als gevolg daarvan volgde ik de lessen van de zendingen en heb ik mij op 27 juni 1987 laten dopen.

Sindsdien ben ik in Guayaquil (Ecuador) op zending geweest, ben ik verzegeld aan een gewezen zending, en ben ik moeder geworden. Ik ben de persoon die de inspiratie had om mij de tijdschriften te geven, heb dankbaar. Als ik de *Liahona* lees, wordt mijn getuigenis altijd versterkt.

Ruth Elena de Guayquil

Wijk Las Palmas

Ring Santo Domingo (Ecuador)



‘Wees niet bevreesd, geloof alleen’

President Gordon B. Hinckley

Ik heb de neiging om te denken dat we, ondanks de vooruitgang die we zien in het werk van de Heer, ondanks de verandering die we in het leven van veel mensen zien, toch geneigd zijn op de problemen te letten, en de vooruitgang over het hoofd zien.

Ik ben optimistisch ten aanzien van het werk van de Heer. Ik kan niet geloven dat God zijn werk op aarde gevestigd heeft om het te laten mislukken. Ik kan niet geloven dat het aan kracht verliest. Ik weet dat het krachtiger wordt. Ik beseef natuurlijk wel, dat we in de wereld te maken hebben met veel ernstige problemen. Ik lees de kranten, en ik heb een groot deel van de wereld gezien. Ik ben geweest in gebieden waar oorlog woedt en waar haat brandt in het hart van de mensen. Ik heb de vreselijke armoede gezien die in veel landen heerst. Ik heb het verdriet gezien van verdrukten en de wreedheid van hun overheersers. Ik heb bezorgd gadeslagen hoe deugdzame beginselen van onze samenleving verloren gaan.

En toch ben ik optimistisch. Ik heb een eenvoudig en absoluut geloof dat het recht de overhand zal hebben en de waarheid zal zegevieren. Ik ben niet zo naïef om te geloven dat er geen moeilijkheden zullen zijn, maar ik geloof dat waarheid die met voeten getreden wordt, in ere hersteld zal worden.



Toen Daniël de droom van koning Nebukadnessar uitlegde, voorspelde hij ‘een koninkrijk (...) dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan.’ Het werk waarvan wij de eer hebben het te vertegenwoordigen, is dat koninkrijk. Elke dag zie ik de wonderbaarlijke kracht en de groeiende uitwerking ervan op het leven van miljoenen mensen over de hele aarde.



FOTOGRAF: SCOTT VAN KAMPEN

Is het eigenlijk geen wonder dat in deze tijd van twijfel en ongeloof duizenden jonge mensen, die zich moeten voorbereiden op hun leven en hun carrière, anderhalf of twee jaar de Heer gaan dienen?

Toen ik ongeveer 62 jaar geleden op zending ging, gaf mijn goede vader mij een kaartje waarop vijf woorden stonden. Dat waren de woorden die de Heer sprak tot de overste van de synagoge die gehoord had dat zijn dochter gestorven was: 'Wees niet bevreesd, geloof alleen' (Marcus 5:36). Ik wil u deelgenoot maken van een paar gedachten over deze tekst.

HET KONINKRIJK VAN GOD ZAL ALTIJD OP AARDE BLIJVEN

Ik geloof dat het evangelie van Jezus Christus en de kerk en het koninkrijk van God op aarde zullen zegevieren. Als u voelt dat uw geloof verzwakt omdat u ziet dat het kwaad en de onderdrukking toeneemt, leest u dan het verhaal van Daniël nog eens. Toen hij de droom van Nebukadnessar

uitlegde, stelde hij zijn vertrouwen in de 'God in de hemel, die verborgenheden openbaart' (Daniël 2:28). Hij zei over onze tijd: 'De God des hemels [zal] een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander volk meer zal overgaan: het zal al die [andere] koninkrijken verbrijzelen en daaraan een einde maken, maar zelf zal het bestaan in eeuwigheid' (Daniël 2:44).

Ik geloof dat het werk waarvan wij de eer hebben het te vertegenwoordigen, het koninkrijk is dat in eeuwigheid zal bestaan.

Ik geef me niet over aan onrealistische dromen als ik aan de toekomst van dat koninkrijk denk, want elke dag zie ik de wonderbaarlijke kracht ervan, en de groeiende uitwerking ervan in het leven van miljoenen mensen over de hele aarde. Toch is het geen onpersoonlijke dwingende organisatie die met mensen geen rekening houdt. De vruchten zijn het duidelijkst merkbaar in de vrede van het leven van degenen die zich erbij hebben aangesloten.

Zeker, we hebben met problemen te kampen. We zijn verre van volmaakt. En toch heb ik zoveel goeds gezien dat mijn geloof steeds versterkt wordt.

GELOOF IN DE JEUGD

Ik geloof in onze jeugd. Ik geloof in hun goedheid en rechtschapenheid. Ik geloof in hun reinheid. Ik heb met duizenden een persoonlijk gesprek gevoerd. Zeker, een aantal heeft toegegeven aan het kwaad, maar zij zijn in de minderheid.

Ik herinner me een bezoek aan Zuid-Vietnam van jaren geleden. Ik heb met twee- of driehonderd mannen apart gesproken – mannen die zwaar gevochten hadden en veel mensen hadden zien sterven, maar het waren mannen die een deugdzzaam leven leidden. Ik herinner me één van hen, een jongen die juist was aangekomen uit het gedemilitariseerde gebied. Hij zei in antwoord op de vraag of hij overtreddingen op zedelijk gebied had begaan: 'Absoluut niet. Dat zou ik niet kunnen. Ik wil waardig zijn om ooit met een geweldige vrouw te trouwen.'

ZENDELINGEN

Ik geloof dat de mens bereid is om anderen te helpen. Ik ben in de zendingsgebieden van de kerk geweest, waar we ongeveer 49.000 zendingen hebben. Zij zijn daar op eigen kosten en op die van hun familie. Zij geven de Heer anderhalf of twee jaar van hun leven. Zij maken lange dagen. Ze hebben het elke week erg druk en hun werk vergt veel inspanning. Zij spreken met overtuiging. Ze geven hun getuigenis van de levende Christus en de zegeningen van zijn wonderbaarlijke werk.

Ik lees u voor uit een brief van één van hen: 'De doeltreffendste methode die we in ons werk ontdekt hebben, is vasten en gebed. We hebben een paar weken geleden bij een onderzoeker gezien welk effect dat heeft. Hij had verschillende vragen, en moeilijkheden die hij moest overwinnen, en toen we hem bezochten om erover te praten, zag het ernaar uit dat we het hem niet konden uitleggen. We gingen dus naar ons appartement om de Heer te vragen hem te zegenen en hem te laten begrijpen wat we hem hadden uitgelegd. Wij hadden het gevoel dat het heel belangrijk was dat hij gedoopt werd, dus we vroegen de Heer hem te zegenen met het verlangen om zich te laten dopen. Na de zesde

les aarzde hij nog steeds, dus vastten we op de dag vóór zijn doop, en vanaf die tijd is hij een trouw lid.

We denken aan de woorden die de Heer sprak tegen zijn discipelen die klaagden dat zij geen wonderen konden doen. Hij zei: 'Dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten' (Matteüs 17:21).

WONDER VAN TOEWIJDING

Is het eigenlijk geen wonder dat in deze tijd van twijfel en ongelof duizenden jonge mensen, die zich moeten voorbereiden op hun leven en hun werk, anderhalf of twee jaar de Heer gaan dienen, voortdurend hard werken en zelfs bereid zijn om te vasten en te bidden voor degenen die zij een beter levensperspectief willen bieden? Niets is verfrissender voor mij dan bij ze te zijn en hun geest te voelen. Zij zullen uw geloof in de jeugd herstellen. Zij zullen uw geloof in de Heer versterken.

WAARDERING VOOR OUDERS

Ik geloof in nog iets anders als bewijs van hun rechtschapenheid. Paulus heeft gewaarschuwd dat de mensen in de laatste dagen ondankbaar en onheilig zullen zijn, ongehoorzaam aan hun ouders, zonder natuurlijke genegenheid (zie 2 Timoteüs 3:1–3). Je hoeft maar naar de gezinnen van onze tijd te kijken om te zien dat profetieën in vervulling gaan. En toch heb ik gezien dat die profetie voor velen niet opgaat. Tijdens mijn bezoeken aan onze jonge zendingen heb ik honderden jonge mannen en vrouwen zien ontstaan en hun gedachten horen uiten. Bijna zonder uitzondering gaven zij uitdrukking aan hun waardering en dankbaarheid voor hun ouders. Wat is het verfrissend om jonge mannen en vrouwen van 19, 20, 21 en 22 jaar op te zien staan en in de intimiteit van zo'n bijeenkomst te horen zeggen: 'Ik heb echt veel waardering voor mijn vader.' 'Ik houd van mijn moeder.' Ze zijn niet sentimenteel; het zijn mannelijke, atletische, sterke jongemannen en elegante, ontwikkelde jonge vrouwen. Hun woorden komen uit hun hart. Die gevoelens zijn in deze tijd als een koele en verfrissende bries op een hete, vochtige avond.

ENTHOUSIASME VAN BEKEERLINGEN

De Heer heeft gezegd: "Dit evangelie van het Koninkrijk zal (...) gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn" (Matteüs 24:14). Zal dat ooit mogelijk zijn? Ik herinner me iets wat ik beleefd heb en waaruit bleek hoe het mogelijk is.

In Zuid-Amerika ontmoette ik een vrouw die pas lid van de kerk was geworden. Door haar grote liefde voor wat ze gevonden had, was ze er anderen vol vuur over gaan vertellen. In een periode van zeven maanden na haar doop had ze 300 kennissen naar de zendelingen verwezen, zodat die het evangelie aan hen konden uitleggen. Op een gegeven moment sloten er zich 60 bij de kerk aan. Waarschijnlijk zijn er nog meer lid geworden. In São Paulo (Brazilië) ontmoette ik de jonge zendingeling die haar het eerst over het evangelie verteld had. Ook hij was een bekeerling, en hij was op zending gegaan om de kerk te vertegenwoordigen en had daarvoor een aanzienlijk financieel offer gebracht. De vrouw over wie ik het heb, was één van de 43 mensen die hij in die tijd had geholpen om zich bij de kerk aan te sluiten. Deze Braziliaanse jongeman had gezorgd voor een toename van meer dan 100 leden: 43 bekeerlingen door zijn eigen toedoen en 60 door één van die bekeerlingen, en er zouden zich nog meer mensen laten dopen.

VOOR WERK IS GELOOF VEREIST

Jazeker, dit werk vereist offers, inspanning, moed om anderen erover te vertellen en geloof om dat te proberen. Voor dit werk hebben we geen critici nodig, geen twijfelaars. We hebben mannen en vrouwen nodig die een duidelijk doel voor ogen hebben. Zoals Paulus aan Timoteüs schreef: 'God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid. Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here' (2 Timoteüs 1:7-8).

Ik zou willen dat elk lid van deze kerk die woorden ergens zou neerzetten waar hij ze elke morgen aan het begin van de dag kon zien. Zij zouden ons de moed geven om onze mond open te doen, ze zouden ons het geloof geven om het te proberen, zij zouden ons sterken in ons getuigenis van de Heer Jezus Christus. Ik geloof dat er over de hele

Paulus heeft gewaarschuwd dat de mensen in de laatste dagen ondankbaar, onheilig, en ongehoorzaam aan hun ouders zouden zijn. Ik ben er getuige van geweest dat dit niet altijd opgaat. Ik heb honderden van onze jongemannen en jongevrouwen uring horen geven aan hun waardering en dankbaarheid jegens hun ouders.

aarde meer wonderen zouden gebeuren als wij anderen over de kerk zouden vertellen.

Ik weet dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat dit hun heilig werk is, en ik bid met u en met de God des hemels dat we de kracht, het geloof en de toewijding zullen hebben om het verder te brengen in de richting van de grootse bestemming die God ervoor heeft. □

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Hoewel er af en toe een terugval is, zal het werk van de Heer in de laatste dagen niet falen, en het blijft aan kracht winnen.
2. Er is in de kerk een groot aantal goede en recht-schappen jongeren; jongeren die dankbaar zijn voor hun ouders en de goede dingen die ze van hun ouders geleerd hebben.
3. Dienstbetoon zal altijd het motto van deze mensen zijn, vooral als jongeren, echtparen en leden van de kerk over de hele wereld zich toeleggen op dienstbetoon jegens degenen die het evangelie nodig hebben.
4. Voor het werk van de Heer in de laatste dagen is of-fervaardigheid, inspanning, moed en geloof vereist.
5. De raad die de apostel Paulus aan Timoteüs gaf, is ook een advies voor ons. Het zou goed zijn als we er dagelijks over nadachten: 'God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid. Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here' (2 Timoteüs 1:7-8).



OVER DROMEN EN BELOFTEN

Perla García de Bravo

We moesten allemaal huilen toen we dachten aan de geweldige gebeurtenissen waarvan we die dag getuige waren geweest en de mooie beloften die de kinderen hadden gedaan.

Het was vijf uur in de ochtend toen mijn man en ik met twee van onze vier kinderen in ons autootje van huis gingen. Een hevige regenbui sloeg tegen de voorruit, waardoor we slecht zicht hadden. Maar ondanks het slechte weer waren we ontzettend gelukkig, want het was september 1983, en we waren op weg naar de inwijding van de tempel in Santiago (Chili).

Mijn man, die raadgever was in de bisschop, had twee kaartjes gekregen waarmee we de inwijdingsdiensten in een van de grote zalen in de tempel konden bijwonen. Onze kinderen, Igor en Perlita van tien en negen jaar, zouden de diensten volgen op het televisiescherm in een kerkgebouw naast de tempel.

De andere raadgever in de bisschop, broeder Basualto, en zijn vrouw reden met ons mee. Zij zouden bij onze kinderen in de kerk blijven.

Onderweg vertelde zuster Basualto wat ze de nacht daarvoor gedroomd had. 'Mijn man en ik zaten met jullie kinderen in de kerk te wachten tot de dienst zou beginnen', vertelde ze. 'Plotseling kwam een van de zaalwachters naar ons toe en zei: "Komt u met mij mee. Er zijn nog vier zitplaatsen in de tempel." Hij nam ons mee naar de tempel en liet ons helemaal vooraan plaats nemen. Het leek net of het echt gebeurde! Toen de dienst voorbij was, gaven de algemene autoriteiten de mensen een hand. Eén van hen sprak met jullie kinderen.' Terwijl we naar haar luisterden, kwam er een

vredig gevoel over ons. Het bleef stortregenen.

We kwamen bij de tempel aan. Hij stond daar groots en majestueus in de regen. Beschut onder een enorme paraplu brachten we onze kinderen en het echtpaar Basualto naar de kerk en haastten ons naar onze plaatsen in de tempel. De inwijding was een buitengewone belevenis waarbij de Geest glorieus aanwezig was. Zelfs als ik er nu aan denk, krijg ik een heerlijk vredig gevoel. Na de dienst bleven de koorleden met heel hun hart lofzangen voor de Heer zingen.

Mijn man en ik verlieten de tempel en liepen naar de kerk om ons te voegen bij onze kinderen en onze vrienden. Ze waren nergens te bekennen. Heel bezorgd informeerden we of





iemand ze gezien had. Er werd ons gezegd: 'Vlak voor het begin van de dienst heeft iemand ze meegenomen naar de tempel.' We keken achterom naar de tempel en zagen ze alle vier in de tuin lopen.

Opgewonden begroetten we elkaar. 'Het was allemaal net als in mijn droom!' riep zuster Basualto uit met tranen in haar ogen. Wat hadden ze genoten dat ze in het huis van de Heer gezeten hadden! Toen beschreven ze met emotie in hun stem hoe president Gordon B. Hinckley, destijds de tweede raadgever in het Eerste Presidium, na afloop naar onze zoon Igor was gegaan en middels een tolk met hem had gesproken.

'Hoe oud ben je, mijn zoon?' vroeg president Hinckley.

'Tien', zei Igor.

'Wil je mij hier in het huis van de Heer beloven, dat je, als de tijd daar is, op een voltijdzending zult gaan, ongeacht de belemmeringen?'

'Ja,' antwoordde Igor verlegen, 'dat belooft ik.'

Toen wendde president Hinckley zich tot onze dochter Perlita. 'En jij, mijn lieve kind, wil jij me beloven dat jij jezelf rein en zuiver zult houden zodat je in het huis van de Heer kunt trouwen?'

Ook zij antwoordde verlegen: 'Ja.'

We moesten allemaal huilen toen we dachten aan de geweldige gebeurtenissen waarvan we die dag getuige waren geweest en aan de mooie beloften die de kinderen hadden gedaan.

Er zijn nu meer dan tien jaar voorbij gegaan. Inmiddels is president Hinckley president van de kerk geworden, en mijn man en ik hebben gezien hoe onze beide kinderen de vurige pijlen van de tegenstander weerstaan hebben. We hebben gezien dat ze stevig in hun schoenen zijn blijven staan en zich hebben gehouden aan de belofte die ze als kind gedaan hebben. Igor is op zending geweest in het zendingsgebied Viña del Mar (Chili). En zijn zusje Perlita is na haar zending getrouwd in de prachtige tempel in Santiago – dezelfde tempel waar zij en haar broer een bijzondere belofte hadden gedaan aan een dienstknecht van de Heer en getuige waren geweest van de vervulling van een droom. □

Een dagboek van brieven

Laura S. Shorridge

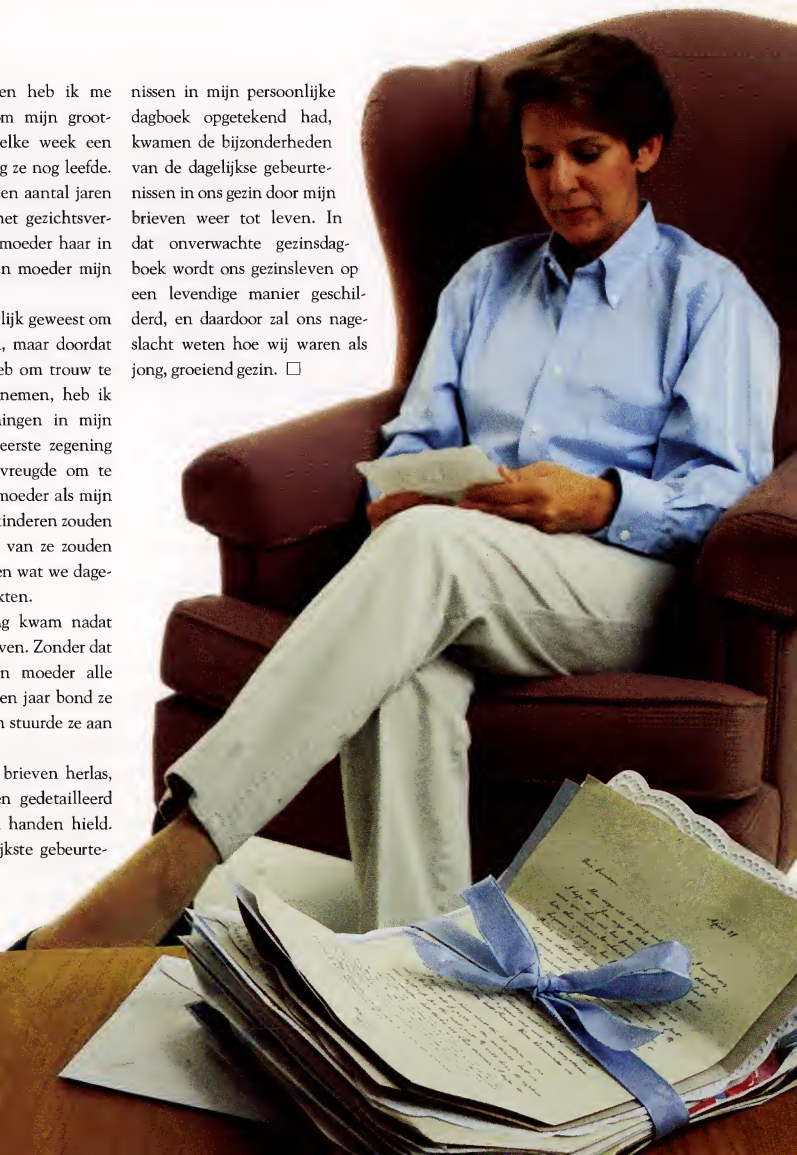
Vier jaar geleden heb ik me voorgenomen om mijn grootmoeder van 94 elke week een brief te schrijven zolang ze nog leefde. Mijn moeder zorgt al een aantal jaren voor haar, en omdat het gezichtsvermogen van mijn grootmoeder haar in de steek laat, leest mijn moeder mijn brieven aan haar voor.

Het is niet gemakkelijk geweest om elke week te schrijven, maar doordat ik mijn best gedaan heb om trouw te blijven aan mijn voornemen, heb ik twee bijzondere zegeningen in mijn leven ontvangen. De eerste zegening had ik verwacht: de vreugde om te weten dat zowel mijn moeder als mijn grootmoeder onze vijf kinderen zouden leren kennen en meer van ze zouden gaan houden als ze lazen wat we dagelijks deden en meemaakten.

De tweede zegening kwam nadat ik een jaar had geschreven. Zonder dat ik het wist, had mijn moeder alle brieven bewaard. Na een jaar bond ze de brieven bij elkaar en stuurde ze aan mij terug.

Toen ik mijn oude brieven herlas, ontdekte ik dat ik een gedetailleerd gezinsdagboek in mijn handen hield. Hoewel ik de belangrijkste gebeurte-

nissen in mijn persoonlijke dagboek opgetekend had, kwamen de bijzonderheden van de dagelijkse gebeurtenissen in ons gezin door mijn brieven weer tot leven. In dat onverwachte gezinsdagboek wordt ons gezinsleven op een levendige manier geschilderd, en daardoor zal ons nageslacht weten hoe wij waren als jong, groeiend gezin. □



WE HEBBEN JULLIE NO

Door je werk en geloof kun je een waardevol lid worden van het Aäronische-priesterschapsteam.

Ouderling David B. Haight

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Als ik jullie vertel dat ik op de middelbare school American football speelde, is dat geen opschepperij. Het is eerder een bekentenis.

In ons plattelandsstadje begon men namelijk later met football dan in de meeste andere plaatsen. Het schoolbestuur had geen geld voor de uitrusting, noch voor een trainer. Daarom speelden we allemaal basketbal. Voor basketbal had je niet meer nodig dan een paar schoenen.

Uiteindelijk kreeg het hoofd van de school genoeg geld bij elkaar om twaalf goedkope football-uitrustingen te kopen, met uitzondering van de schoenen. Die schoenen met noppen waren te duur, dus gebruikten we onze basketbalschoenen. Een van de leerkrachten werd als trainer aangesteld, omdat hij wel eens een footballwedstrijd had bijgewoond.

We leerden wat eenvoudige spelregels, bijvoorbeeld hoe we moesten tackelen – dat dachten we tenminste. Toen gingen we op pad voor onze eerste wedstrijd tegen Twin Falls, de kampioen van Idaho van het jaar daarvoor.

We kleedden ons aan en gingen het veld op om warm te lopen. Het muziekkorps van de andere school begon te spelen – ze hadden meer leerlingen in het muziekkorps dan wij op onze hele school! Toen kwam hun team het veld op. Wij twaalven – een volledig team van elf spelers met

een algemene reserve – keken verbaasd toe hoe er steeds meer spelers het veld op kwamen: 39 spelers, allemaal compleet in uniform.

Het werd een bijzonder interessante wedstrijd! Op zijn zachtst gezegd was het voor ons een leerzame ervaring. Na twee aanvallen hadden we niet meer het minste verlan-gen om de bal te hebben, dus trapten we hem maar weg en dan scoorden zij meteen weer. Ons voornaamste probleem was hoe we de bal kwijt konden raken, want het was minder pijnlijk niet getackeld te worden!

Tijdens de laatste minuten van de wedstrijd werd het andere team een beetje roekeloos. Een wild weggetrapte bal kwam terecht in de armen van Clifford Lee, die met mij als halfback optrad. Hij schrok zich naar, en wist niet wat hij moest doen tot hij zag dat het hele team van de tegenpartij op hem afstormde. Toen wist hij wat hij moest doen! Punten halen interesseerde hem al niet meer, hij rende voor zijn leven!

Hij was snel. Hij maakte een *touchdown* en wij kregen eindelijk zes punten. We verdienden die zes punten eigenlijk niet, maar met onze gescheurde kleren en blauwe plekken was het toch mooi meegenomen. De eindstand: 106 tegen 6!

Die wedstrijd was beslist een leerzame ervaring. Ik leerde dat een team (of een persoon) voorbereid moet zijn. Bij alles hangt het succes af van de voorbereiding.

Als ik naar een wereldkaart kijk en bedenk hoe groot de wereld is – hoeveel miljarden mensen er wonen – en als ik denk aan de verantwoordelijkheid die de Heer de jonge Aäronisch-priesterschapsdragers heeft gegeven, vind ik het geweldig dat de Heer ieder van jullie juist in deze tijd in een gezin met een eigen pakketje omstandigheden heeft geplaatst.

DIG



Elk land heeft verschrikkelijk hard jonge mensen nodig, voorvechters van waarheid, eerlijkheid, reinheid, hoge zedelijke normen en geloof in een levende God. Door middel van het Aäronisch priesterschap bereidt de Heer jullie erop voor dit te zijn. Jullie bezitten de sleutels van het priesterschap, die heilige rechten en plichten met zich meebrengen. Een gekwelde wereld wacht op jullie boodschap. De Heer heeft de godde-

PAUL WANN, ILLUSTRATOR



lijke macht en het gezag in onze handen gelegd om in zijn naam te handelen, het evangelie te verkondigen en de verordeningen te verrichten waardoor mensen tot het eeuwig leven verzegeld kunnen worden. Jullie zijn anders dan de rest van de wereld.

Terwijl Joseph Smith, met Oliver Cowdery als zijn schrijver, het Boek van Mormon aan het vertalen was,

We zorgden dat de schalen voor het avondmaal en de kleden voor de avondmaalstafel schoon en fris waren. Wij maakten deel uit van de kerk en de kerk maakte deel uit van ons.

gingen ze naar het bos om te bidden. Terwijl ze de Heer aanriepen, 'daalde er in een wolk van licht een hemelse boodschapper neer', en onder oplegging van zijn handen ordende hij hen, zeggende:

'Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutels omvat van de bediening van engelen, en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling tot vergeving van zonden' (Joseph Smith – Geschiedenis 1:68–69).

Hij gebood Joseph Smith om Oliver Cowdery te dopen en Oliver om Joseph te dopen. De hemelse boodschapper 'zei dat zijn naam (...) Johannes de Doper [was] (...), en dat hij handelde op aanwijzing van Petrus, Jakobus en Johannes,



die de sleutels droegen van het Melchizedeks priesterschap, dat 'te bestemder tijd' aan Joseph en Oliver zou worden verleend (zie Joseph Smith – Geschiedenis 1:72).

Jullie dragen hetzelfde heilige gezag om bekering te prediken, om te dopen, het avondmaal te bedienen, de bisschop bij te staan en hen te helpen die bijzondere aanmoediging nodig hebben.

Mijn vader was onze bisschop, maar hij stierf voordat ik het priesterschap ontving. Ik herinner me nog zo goed dat ik tot diaken werd geordend. Er ging een nieuwe wereld voor me open. Ik leefde nu op een hoger geestelijk niveau. Het was niet gemakkelijk om de bedoeling ten volle te begrijpen als er mensen tegen mij zeiden: 'Je draagt het priesterschap'. Maar met de hulp van nederige leiders begonnen we te begrijpen dat wij als diakenen zegeningen hadden ontvangen en het gezag hadden gekregen om heilige zaken te behartigen.

Dankzij ons ambt in het quorum waren we verantwoordelijk voor al onze leden, en zorgden we ervoor dat ze allemaal naar de kerk kwamen. We genoten van elkaars gezelschap. We hielpen de oudere mensen en de weduwen. We maakten het kerkgebouw schoon en harkten het terrein aan. We zorgden dat de schalen voor het avondmaal en de kleden voor de avondmaalstafel schoon en fris waren. Wij maakten deel uit van de kerk en de kerk maakte deel uit van ons. We wisten het, we voelden het! Wij droegen het priesterschap van God! Begrijpende leiders begeleidden ons, hielpen ons om ons gezichtsveld te verruimen en onze steeds belangrijker taak als jongemannen beter uit te voeren. Maar wat nog belangrijker was, zij bereidden ons erop voor om in onze jeugd als dienstknechten van onze Heiland te worden geroepen. Hij heeft elk van jullie, jongemannen, nodig.

Jongemannen van jullie leeftijd hebben de Heer op vele wonderbaarlijke manieren gediend. Jezus leerde en verbijsterde de priesters in de tempel toen Hij nog maar twaalf jaar oud was. David, de jonge herder, ging de Filistijnse reus Goliath met volledig vertrouwen op de Heer tegemoet. Joseph Smith was veertien jaar toen hij in Jakobus las: 'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom (...) en zij zal hem gegeven worden' (Jakobus 1:5). Later zei hij:

'Nog nooit had een tekst uit de Schriften een mensenhart sterker getroffen (...) Hij leek wel met grote kracht in iedere vezel van mijn hart door te dringen (...)

'[Ik] begaf (...) mij dus het bos in (...).

'Ik [ben] neergeknield en begonnen de verlangens van mijn hart tot God op te zenden' (Joseph Smith – Geschiedenis 1:12, 14–15).

Zo zijn de gebeurtenissen op gang gebracht die hebben geleid tot de herstelling van de kerk van Jezus Christus, waarbij God de Vader en zijn Zoon aan de jonge Joseph zijn verschenen.

Als drager van het Aäronisch priesterschap zit je in een team, precies zoals ik op de middelbare school in een footballteam zat. Maar je hebt een geweldige garantie, één die ons team niet had. Je staat aan de kant van de Heer, en de Heer zal niet verliezen. Als je Hem de kans geeft, zal Hij je een machtige dienaar laten worden.

Zoals binnen ieder team zijn er regels waar je je aan moet houden. Zorg dat je de verleiding en druk weerstaat van hen die je zouden kunnen overhalen het slechte pad op te gaan, om drugs of alcohol te gebruiken. Je begrijpt wel hoe dodelijk deze dingen eerst voor je lichaam, en vervolgens voor je geest zullen zijn. Je moet er niet aan toegeven. Jullie zijn anders. Pornografie, smerige lectuur en films, ruwe taal en muziek die verkeerde gedachten oproepen, moeten geen deel van jullie leven uitmaken. Ze kunnen je verwoesten.

Leid zo'n leven dat je herinneringen je hele verdere leven tot zegen kunnen zijn. Leef toe naar die heerlijke dag dat je naar de tempel zult gaan om eeuwige zegeningen en vreugde te ontvangen. Ontwikkel de kracht om op voldoening te kunnen wachten – om te begrijpen dat alles op zijn eigen tijd moet komen, en dat een rijpingsproces deel uitmaakt van Gods plan. Denk eraan dat de waarden en waarheden van het evangelie tijdloos zijn en een eeuwig karakter hebben. Jij bent de enige die aan je karakter kunt werken. Niemand anders kan je karakter schaden, alleen jijzelf.

Het leven is een wedstrijd – niet tegen anderen, maar tegen onszelf. We moeten ernaar streven iedere dag een sterker, beter en eerlijker leven te leiden – iedere dag een zwakheid van gisteren te overwinnen, iedere dag een fout te herstellen, iedere dag onszelf te overtreffen.

Beste jonge vrienden, veel van onze toekomst ligt in jullie handen. We hebben jullie nodig – je moet niet zwak zijn, maar je moet sterk zijn. Wij geloven in jullie. We begrijpen voor welke uitdagingen jullie staan. We weten dat jullie het lichtbaken in een donkere wereld omhoog kunnen houden als je getuigt van de levende God. Begin er nu mee en bereid je voor, want jullie zijn echt nodig. □



‘VERHEUGT U IN CHRISTUS’ WOORDEN’

Ouderling Spencer J. Condie

van de Zeventig

Nephi sloot zijn heilige verslag af met een prachtige, veelomvattende belofte aan ons, dat, als we ons verheugen in Christus' woorden, 'Christus' woorden [ons] alles [zullen] zeggen wat [wij moeten] doen' (2 Nephi 32:3). Dat is een heel stoutmoedige belofte. Kunnen we echt in alle dingen goddelijke leiding krijgen?

In het eerste hoofdstuk van het Boek van Mormon vertelt Nephi hoe zijn vader, Lehi, een visioen kreeg. In dat visioen gaf een engel aan Lehi een heilig boek, en 'terwijl hij las, werd hij vervuld van de Geest des Heren' (1 Nephi 1:12; cursivering toegevoegd). Als wij, individueel of met onze gezins-

leden, de Schriften onderzoeken, raken ons hart en onze geest vervuld met de Geest van de Heer. Met die Geest zijn we werkelijk in staat om op de bladzijden van de standaardwerken de richting te vinden die we zoeken.

Laten we Nephi's belofte toetsen en zien hoe de woorden van Christus ons kunnen helpen bij het oplossen van vier algemeen voorkomende problemen:

1. SOMS GA IK GEBUKT ONDER DE LASTEN DIE OP ME DRUKKEN. WAAROM MOET IK ZOVEEL TEGEN- SPOED IN MIJN LEVEN ONDERGAAN?

Tegenspoed komt in het leven van ieder mens op aarde voor. Als we de Schriften onderzoeken, zien we wat de bedoeling is van tegenslag. We krijgen ook de zekerheid dat we niet in de steek gelaten worden als we tegenspoed ondervinden.

In 2 Nephi 2:11 lezen we: 'Het is noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is.'

Als we de verzen bestuderen die hierop volgen, zien we dat Lehi zijn zoon Jakob vertelt over het heilsplan. In dat plan is de keuzevrijheid, of de vrijheid 'om zelfstandig te handelen en niet om met zich te laten handelen' (2 Nephi 2:26) van essentieel belang. Tegenspoed is een noodzakelijk deel van het grote plan van gelukzaligheid, want zonder tegenstelling 'zou er geen rechtvaardigheid kunnen worden te weegebracht noch goddeloosheid, geen heiligheid noch ellende, geen goed noch kwaad' (2 Nephi 2:11).

Tegenspoed geeft ons de mogelijkheid om onze vrije wil te gebruiken. En als we die in wijsheid gebruiken, kan de Heer ons louteren en later verhogen. Toen de profet Joseph Smith in de gevangenis van Liberty zat, vroeg

Als we ons verheugen in Christus' woorden, (...) zullen 'Christus' woorden [ons] alles zeggen wat [wij moeten] doen'.

hij de Heer hoe lang hij de vervolging en de smart nog moest verdragen. De Heer antwoordde: 'Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn;

'En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen' (Leer en Verbonden 121:7-8).

Hoewel tegenspoed een noodzakelijk deel van ons sterfelijk leven is, hoe-

ven we die niet alleen te ondergaan. Als we het Boek van Mormon bestuderen, wordt ons duidelijk dat de Heer een belofte heeft gedaan aan degenen die door Alma gedoopt waren en die met grote beproevingen te maken kregen:

'Heft uw hoofd op en weest welgemoed, want Ik ben bekend met het verbond, dat gij met Mij hebt gemaakt (...)

'En tevens zal Ik de lasten verlichten, die op uw schouders zijn gelegd, zodat gij ze zelfs niet op uw rug kunt voelen (...)

'En de lasten, die op Alma en zijn broederen waren gelegd, werden licht gemaakt; ja, de Here versterkte hen, zodat zij hun lasten met gemak konden dragen, en zij onderwierpen zich met blijdschap en geduld aan de ganse wil des Heren' (Mosiah 24:13-15).

De Heer laat ons in tijden van beproeving niet zonder troost (zie Johannes 14:18).

2. EEN VAN ONZE KINDEREN BEGINT VAN DE KERK AF TE DWALEN. WAT KUNNEN WIJ DOEN OM ONS KIND TERUG TE LEIDEN?

Dit is zeker een van de moeilijkste problemen waarmee veel mensen te maken hebben. Ook voor dit probleem vinden we leiding in de woorden van Christus. In afdeling 121 van de Leer en Verbonden staat dat wij, als degenen waarvoor wij zorg dragen fouten maken, ze vriendelijk en zachtmoedig terecht moeten wijzen – maar wel duidelijk en voordat het te laat is. En wij moeten ze meer liefde tonen. In vers 41 tot en met 44 lezen we:

Hoewel tegenspoed een noodzakelijk deel van ons sterfelijk leven is, hoeven we die niet alleen te ondergaan. De Heer heeft beloofd: 'En tevens zal Ik de lasten verlichten, die op uw schouders zijn gelegd.'





'Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

'Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen –

'Intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem, die gij hebt bestraft, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe;

'Opdat hij moge weten, dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods.'

Intijds betekent: 'voordat het te laat is'. Er zijn verschillende interpretaties van het zinsdeel met *scherpe woorden*. Één daarvan is: 'duidelijk'. Dat wil zeggen: als je iemand berispt, moet die

berisping gericht zijn op een specifiek probleem, en degene die berispt wordt, moet ervan overtuigd zijn dat hij of zij nog steeds van waarde is en dat je van hem of haar houdt, ondanks het feit dat zijn of haar gedrag van dat moment niet acceptabel is.

Een geweldig voorbeeld van liefdevol berispen, vinden we in de raad die Alma geeft aan zijn afgedwaalde zoon Corianton (zie Alma 39–42). Alma legt de leer op een krachtige, begrijpelijke manier uit, en vervolgens berispt hij zijn zoon en vermaant hem: 'En nu, mijn zoon, ik wens, dat gij u niet meer over deze dingen verontrust, doch laten alleen uw zonden u verontrusten met die onrust, die u tot bekering zal brengen' (Alma 42:29).

U zult zich herinneren dat Alma in zijn jeugd zelf was afgedwaald en dat er een engel aan hem verscheen, als antwoord op het gebed van zijn vader (zie Mosiah 27:14). Toen de Heiland

Als degenen waarvoor wij zorg dragen, fouten maken, moeten wij ze vriendelijk en zachtmoedig terechtwijzen, waarna we ze meer liefde moeten betonen.

tot de Nephieten sprak over de kracht van het gebed, beloofde Hij hun: 'En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven' (3 Nephi 18:20). Steeds weer lezen we in de Schriften dat bidden echt helpt.

3. IEMAND HEEFT ME VRESELIJK BELEDIGD, EN HET IS HEEL MOEILIJK VOOR ME OM HEM TE VERGEVEN. WAT MOET IK DOEN?

De Heer heeft ons duidelijk gemaakt dat Hij de macht heeft om te oordelen: 'Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van

u vereist alle mensen te vergeven' (Leer en Verbonden 64:10).

Dat stelt hoge eisen. Sommige beledigingen zijn zo ernstig dat het buitengewoon moeilijk is om degene die ons gekwetst heeft, te vergeven. In het Boek van Mormon wordt uitgelegd hoe we daartoe de geestelijke kracht kunnen verkrijgen:

'Naastenliefde is lankmoedig en vriendelijk, niet afgunstig, en niet opgeblazen, zoekt zichzelf niet, is niet lichtgeraakt, denkt geen kwaad, verheugt zich niet in ongerechtigheid, doch verheugt zich in de waarheid, verdraagt alle dingen, gelooft alle dingen, hoopt alle dingen en duldt alle dingen.

(...) Naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatste dagen in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wél zijn.

'Daarom, mijn geliefde broeders, *bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld*, die Hij op allen, die oprecht volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort' (Moroni 7:45,47,48; cursivering toegevoegd).

Liefde, waartoe ook de macht tot vergeven behoort, is een goddelijk geschenk. Door ernstig en innig gebed kan ons hart geopend worden om dat geschenk te ontvangen.

4. HOE WEET IK DAT IK VERGEVING VAN MIJN ZONDEN HEB ONTVANGEN?

In Mosiah 4 en 5 bespreekt koning Benjamin een aantal tekens waardoor je kunt weten dat je zonden vergeven zijn. Hij had zijn volk juist krachtig toegesproken, en door zijn woorden waren de mensen nederig geworden; zij zagen zichzelf in hun natuurlijke staat en baden dat het verzoenende bloed

Sommige beledigingen zijn zo ernstig dat het buitengewoon moeilijk is om degene die ons gekwetst heeft, te vergeven. Liefde, waartoe ook de macht tot vergeven behoort, is een goddelijk geschenk. Door ernstig en innig gebed kan ons hart geopend worden om dat geschenk te ontvangen.



van Christus hen weer zou zuiveren. Nadat zij dat gebeden hadden, waren 'zij vervuld van vreugde, omdat zij vergeving hunner zonden hadden ontvangen' (Mosiah 4:3).

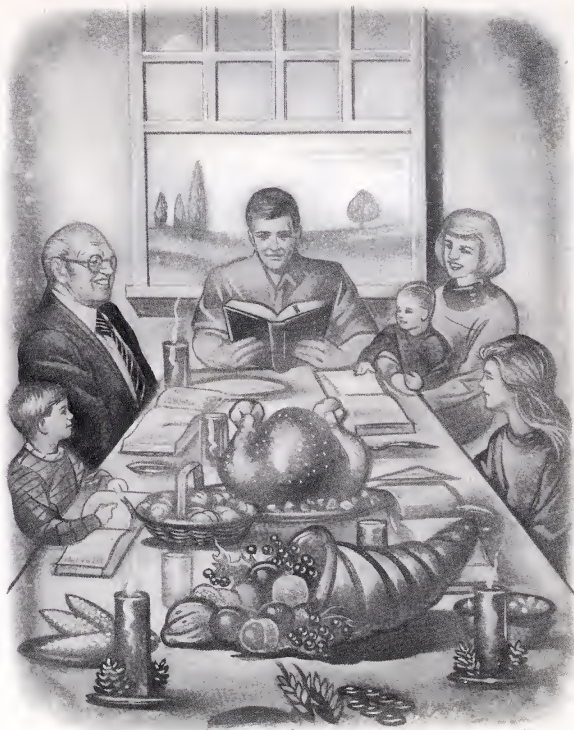
Een gevoel van vreugde is een teken dat we op de goede weg zijn. Alma heeft gezegd: 'Goddeloosheid bracht nimmer geluk' (Alma 41:10). Het is onmogelijk om regelmatig vreugde en verdriet te voelen. We mogen dus rustig aannemen dat, als ons hart vervuld is van vreugde, we bezig zijn om onze ongerechtigheden te overwinnen.

Een tweede aanwijzing voor het feit dat het volk van koning Benjamin vergeving van zonden had ontvangen, was dat zij gemoedsrust hadden (zie Mosiah 4:3). We kunnen weliswaar niet al onze zonden vergeten, maar als we ons oprecht bekeerd hebben, zullen we er met een gerust geweten aan denken en 'niet langer door de herinnering aan [onze] zonden gekweld [worden]' (Alma 36:19).

Ten derde: als we ons bekeren, worden we vervuld met de liefde van God (zie Mosiah 4:12). Harten vervuld met liefde zijn vol. Er is daarin geen ruimte voor haat, wraak, ontmoediging of angst.

Ten vierde: we zullen 'geen lust hebben om elkander kwaad te doen' en onze kinderen niet toestaan 'met elkaar [te] vechten en [te] twisten' (vss. 13, 14)

Ten vijfde: we zullen geneigd zijn om wat we hebben met anderen die in nood zijn, te delen (zie vss. 16–21).



De Heiland heeft de lasten van anderen gedragen; wij zullen het verlangen hebben om dat ook te doen.

Een zesde teken van oprechte bekeering is dat we 'geen lust meer hebben om het kwade te doen' (Mosiah 5:2).

De Schriften zetten ons een overvloedige dis van inzichten en goddelijke raad voor. Laat ons vaak aan die dis aanzitten. Als we dat doen, zal de Heilige Geest ons leven vullen en ons helpen ons te voeden 'met het goede woord van God' en 'op het rechte pad' te blijven (Moroni 6:4).

Met betrekking tot zijn eigen gepopenbaarde woorden heeft de Heiland gezegd: 'Deze woorden zijn niet van

De Schriften zetten ons een overvloedige dis van inzichten en goddelijke raad voor. Laat ons vaak aan die dis aanzitten. Als we dat doen, zal de Heilige Geest ons leven vullen en ons helpen ons te voeden 'met het goede woord van God'.

mensen, noch van een mens, doch van Mij; (...)

'Want het is Mijn stem die ze tot u spreekt; (...)

'Daarom kunt gij getuigen, dat gij Mijn stem hebt gehoord, en Mijn woorden kent' (Leer en Verbonden 18:34–36). □

BLIJF KALM

Darrin Lythgoe

Word je ooit wel eens zo boos dat je het gevoel krijgt uit elkaar te zullen spatten? Gebeurt dat vaak? Het is geen prettig gevoel om boos te worden, en het is niet gezond, voor je geest, noch voor je lichaam. Misschien kan het volgende advies je helpen om kalm te blijven – en om je vrienden en je gezondheid te behouden.

SNELLE VERLICHTING

Als je voelt dat je boos wordt, is het soms het beste om je energie ergens anders in te stoppen. Probeer een van de volgende middelen.

- Tel tot tien. Of van 100 naar 1, achterstevoren. Of tot 20 in een andere taal. Kies wat voor jou het beste is.

- Loop weg. Het helpt als je wegloopt van de aanleiding tot je frustratie.

- Lees een inspirerend boek. De Schriften zijn daarvoor heel geschikt.

- Luister naar rustige muziek. Er bestaat een gezegde dat muziek een wild beest kan kalmeren; als je boos bent, kun je je zo voelen.

- Zing een lofzang, of neurie er zachtjes een.

- Knijp in een rubber bal of in een ander klein, onbreekbaar voorwerp.

- Bekijk de zaak van de positieve kant. Is er iets goeds, al is het nog zo klein, wat hieruit kan voortkomen?

- Denk aan een tekst of een citaat over rustig blijven.

- Ga basketbal spelen, een kilometer hard lopen, of schop je boosheid weg met een voetbal.

- Haal een paar maal diep adem en denk tweemaal na voordat je iets zegt. Als je dat niet doet, zou je later spijt kunnen krijgen dat je op dit moment iets gezegd hebt.

- Vraag jezelf af of het jouw schuld kan zijn. Ben jij de schuld van wat je boosheid heeft opgewekt? Ben je helemaal op de hoogte van wat er aan de hand is? Geef andere mensen, als die erbij betrokken zijn, altijd het voordeel van de twijfel.

- Vertel iemand wat je voelt. Het is goed om over je gevoelens te praten, en misschien heeft een vriend [of vriendin] een goed advies, of tenminste een ander gezichtspunt.

- Bedenk hoe Christus in deze situatie zou handelen. Wat zou Hij doen?

- Bid. Vraag je hemelse Vader om je te helpen rustig te worden en het juiste te doen.

WAT ER OOK GEBEURT...

Sommige handelingen kunnen op een bepaald moment gerechtvaardigd lijken, maar maken het in feite alleen maar erger. Dus, wat er ook gebeurt...

- Vloek niet en maak geen ijdel gebruik van de naam van de Heer.

- Leef je frustratie niet uit op mensen, dieren of breekbare voorwerpen.

- Zin niet op wraak.

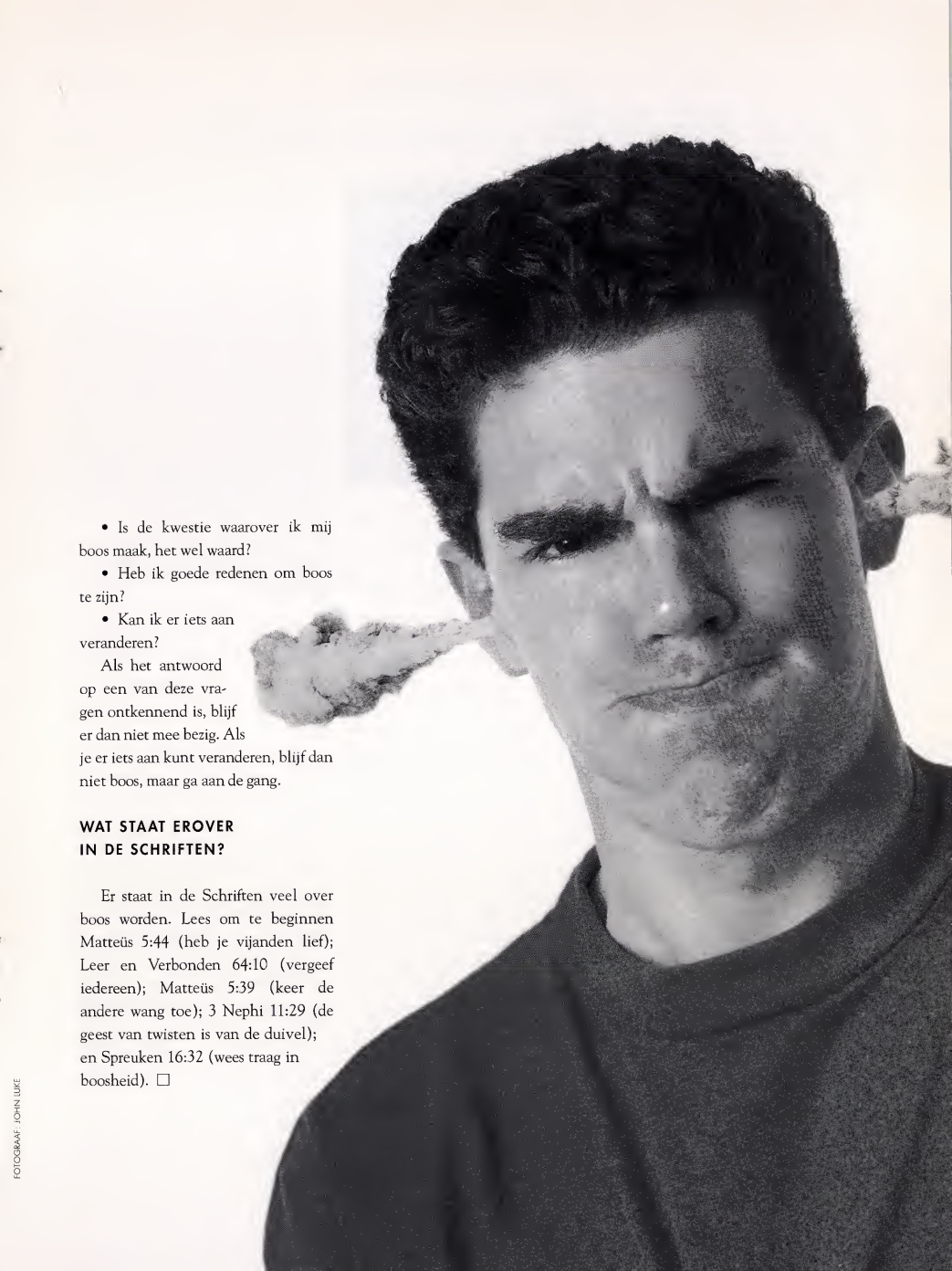
- Leer jezelf geen slechte eigenschappen aan, zoals teveel eten, of gaan winkelen als je boos wordt.

- Blijf niet mokken.

- Weiger niet om met anderen te praten.

DRIE GOEDE VRAGEN

Hier volgen drie goede vragen die je jezelf kunt stellen als je je boos voelt worden:



- Is de kwestie waarover ik mij boos maak, het wel waard?

- Heb ik goede redenen om boos te zijn?

- Kan ik er iets aan veranderen?

Als het antwoord op een van deze vragen ontkennend is, blijf er dan niet mee bezig. Als je er iets aan kunt veranderen, blijf dan niet boos, maar ga aan de gang.

WAT STAAT EROVER IN DE SCHRIFTEN?

Er staat in de Schriften veel over boos worden. Lees om te beginnen Matteüs 5:44 (heb je vijanden lief); Leer en Verbonden 64:10 (vergeef iedereen); Matteüs 5:39 (keer de andere wang toe); 3 Nephi 11:29 (de geest van twisten is van de duivel); en Spreuken 16:32 (wees traag in boosheid). □

‘EEN ENORME GENEZENDE KRACHT’

‘Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u’ (1 Petrus 5:7).

Aan het einde van het leven van de Heiland heeft zijn belangrijkste apostel ontkend dat hij Hem zelfs maar kende. De Heiland had Petrus kunnen veroordelen, maar dat heeft Hij niet gedaan (zie Lucas 22:55–62). En Petrus heeft daarop gereageerd met een dieper geloof en grotere toewijding, en later heeft hij de kerk van de Heer geleid. Jezus Christus had ook de wrede kruisiging door de Romeinen kunnen veroordelen. Maar toen Hij aan het kruis hing, heeft Jezus zelfs in zijn doodstrijd vergeving geschonken aan degenen die Hem gekruisigd hadden; Hij vroeg aan zijn Vader: ‘Vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen’ (Lucas 23:34).

DE HEILAND VERLANGT VAN ONS DAT WIJ VERGEVEN

Soms is het moeilijk om anderen te vergeven, vooral als we diep gekwetst zijn. Lang nadat degene die ons onrecht heeft aangedaan, zich bekeerd heeft, kunnen we blijven denken aan wat hij of zij verkeerd heeft gedaan – en zelfs nog nadat God die zonde niet meer gedenkt (zie Leer en Verbonden 58:42). Dat gebeurt vooral als familieleden elkaar kwetsen en zich daarvan moeten bekeren. Maar als we de wonden die anderen ons hebben toegebracht, koesteren, kunnen we onze ziel beschadigen. Wij worden daardoor gehinderd om de volledige zegeningen van de verzoening te ontvangen. Als wij niet vergeven, begaan wij inderdaad een grotere zonde (zie Leer en Verbonden 64:9–10).



President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: ‘Er gaat van Christus een enorme genezende kracht uit, en (...) als wij zijn oprechte dienst[maagden] willen zijn, moeten we die genezende kracht niet alleen voor anderen aanwenden, maar het is misschien nog belangrijker om die voor onszelf te gebruiken’ (*Faith: The Essence of True Religion*, Salt Lake City; Deseret Book Company, 1989, blz. 35). Er is werkelijk geloof in Jezus Christus voor nodig om onze gekwetstheid over te geven aan de kracht van zijn verzoening.

Een prachtig voorbeeld van vergeving lezen we in de geschiedenis van de kerk. W. W. Phelps was een goede vriend van de profeet Joseph Smith en hij getroostte zich veel offers voor het evangelie. In Missouri keerde hij zich echter tegen de profeet en de kerk. Door zijn vals getuigenis in 1838 kwamen de profeet en andere kerkleiders in de gevangenis terecht, waar zij vele maanden vreselijk geleden hebben.

In 1840 zag W. W. Phelps in dat hij het bij het verkeerde eind had, en vroeg hij Joseph Smith vurig om

vergeving. De profeet antwoordde: ‘Wij hebben veel geleden door wat u gedaan hebt. (...) Maar (...) we zijn nog in leven, waarvoor we de Heer onze dank betuigen. (...) Omdat ik denk dat u oprecht bent, en u echt bekeerd hebt, zal ik u graag opnieuw welkom heten in de kerk, en me verheugen over iemand die afgedwaald was, en weer is teruggekomen. (...) Kom, dierbare broeder, de tijd van haat ligt achter ons, want wie eens vrienden waren, hebben eindelijk opnieuw vriendschap gesloten’ (*History of the Church*, deel 4, blz. 163–164).

VERGEVING KAN GENEZING BRENGEN

Vergeving in plaats van verlangen naar wraak zal bijdragen tot het bijleggen van conflicten die de oorzaak zijn van verdeeldheid in onze gemeenschap.

Ook is van belang dat, als wij vergeven, onze wonden beginnen te genezen. Als wij geloof hebben in de Heiland en anderen vergeven dat zij ons gekwetst hebben, zal door de kracht van de verzoening ons gewonde hart genezen, ons verdriet verlicht worden, en vrede in ons gezin, onze buurt, en in onze eigen ziel ontstaan.

De apostel Paulus brengt ons in herinnering: ‘Weest jegens elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft’ (Efeziërs 4:32).

• *Hoe kunnen we barmhartiger worden en elkaar vergeven?*

• *Hoe komt het dat bidden voor degenen die ons onrecht hebben aangedaan, ons vrede geeft?*

Ledental is groter buiten VS

Salt Lake City — In februari heeft de kerk een belangrijke mijlpaal bereikt, want in die maand overschreed het ledental buiten de Verenigde Staten het ledental binnen de Verenigde Staten. Hoewel de exacte gegevens nog niet beschikbaar waren, heeft men berekend dat er op 24 februari in en buiten de Verenigde Staten evenveel kerkleden waren, te weten 4.719.000, met een totaal van 9.438.000. De volgende dag waren er meer leden buiten de VS omdat het groeitempo daar hoger ligt.

W. Larry Elkington, manager van de afdeling automatisering, legde uit dat de statistieken 'een hoger groeitempo buiten de VS laten zien, van ongeveer jaarlijks 6 procent buiten de VS en ongeveer 2 procent in de VS'. Op basis van die gegevens 'waren er op 25 februari voor het eerst meer leden buiten de VS.'

De kerk is sinds de begindagen in 1830 met zes leden uitgegroeid tot een wereldkerk met 2100 ringen, 700 districten, 300 zendingsgebieden, en 22500 wijken en gemeenten in 156 landen en territoriums.

Naar verwacht zullen er in 1999 meer niet-Engelstalige leden dan Engelstalige leden in de kerk zijn, en in 2012 zullen de Spaanstalige leden in de meerderheid zijn. «

Kinderen kunnen meedoen aan kunsttentoonstelling

Salt Lake City — Alle kinderen van de kerk van 5 t/m 11 jaar zijn hierbij uitgenodigd om hun kunstwerkjes in te zenden voor een bijzondere tentoonstelling die in het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst te Salt Lake City zal worden gehouden. Het thema van de tentoonstelling is 'HLD-pioniers in het verleden, heden en toekomst'.

'De tentoonstelling maakt deel uit van de Viering aankomst HLD-pioniers, 150 jaar geleden in de Salt Lake Valley, die in 1997 plaatsvindt', zegt Marilyn Chris Clark, organisator van de tentoonstelling, 'maar we hopen dat de kinderen niet het gevoel hebben dat ze alleen maar huifkarren en handkarren kunnen tekenen of schilderen. Hun werkjes kunnen een voorstelling zijn van wat het betekent een HLD-pionier in hun eigen land te zijn, of zelfs voorspellen wat HLD-pioniers in de toekomst zullen doen.'

Volgens zuster Clark kunnen de kinderen de leden van de kerk in allerlei pioniersituaties uitbeelden. 'Een pionier kan, bijvoorbeeld, een beroemdheid zijn, of een groep of volk, gezinsleden, of zelfs het kind dat het werkje inzendt. HLD-pioniers wonen in stadjes of afgelegen dorpjes, maar ook in de grote stad. Sommigen traden tot de kerk toe lang voordat de kerk volledig was georganiseerd in hun land. Dat waren pioniers.'

De ingezonden werkjes moeten worden gemaakt op papier dat niet groter is dan 28 bij 36 centimeter. Het kan een tekening, een schildering of een collage zijn. Er kan gebruikt worden gemaakt van potloden, kleurkrijtjes, waterverf, pastels, houtskool, olieverf of andere expressiemiddelen.

Op de achterkant moet de inzend(st)er duidelijk zijn of haar naam, adres, wijk en ring (gemeente en district) schrijven. Hij of zij moet ook de naam van de pioniers in de tekening vermelden, wanneer zij leefden en in het kort vertellen waarom zij als pioniers beschouwd kunnen worden.

Inzendingen kunnen rechtstreeks naar het Museum of Church History and Art, 45 North West Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, VS, gestuurd worden, of naar een van de distributiecentra van de kerk, vanwaar ze zullen doorgezonden naar Salt Lake City. Inzendingen moeten voor 25 oktober 1996 binnen zijn bij het museum of het distributiecentrum. Alle werkjes worden eigendom van het museum en worden niet teruggestuurd. Er zullen 300 van de fantasierijkste en creatiefste werkjes worden geselecteerd voor de tentoonstelling, die van januari tot oktober 1997 te bezichtigen is. Het museum ontving in 1993 maar liefst 2600 inzendingen voor de eerste kunsttentoonstelling voor kinderen, waarvan een deel is verschenen in *De Ster* van september 1993. «



Zoetermeer: groot geloof

— Maria van Eeden-Korte —

De gemeente 'Sweet Lake City' – oftewel Zoetermeer – heeft meer overeenkomsten met Salt Lake City dan alleen haar naam.

Zoals we weten dat de Heer iedere profeet heeft geroepen voor een speciale taak, zo zien wij ook dat hij iedere gemeentepresident voor een bijzondere taak roept.

Op de eerste zondag van 1979, op 7 januari, werd er in Zoetermeer een begin gemaakt met de opbouw van de kerk. Onder leiding van de Haagse broeder Geminianus Diender werd er een afhankelijke zondagschool begonnen waarbij ook het avondmaal werd rondgediend. Broeder Diender heeft met zeer veel enthousiasme de aankomende gemeente opge-

zet die aanvankelijk uit 3 gezinnen en 2 alleenstaanden bestond. Al binnen een jaar (op 23 november 1980) werd de gemeente onder de leiding van broeder Sjef Dezaire zelfstandig. Broeder Dezaire, die eerst presiderende ouderling was en daarna de eerste gemeentepresident van Zoetermeer werd, zette

heel nauwkeurig de puntjes op de i van de groeiende gemeentorganisatie.

Na hem kwam broeder Arie van der Steen, die boven alles de noodzakelijke rust bracht, door de grote rust die hij zelf uitstraalt.

Broeder Nico Panhuijzen onderwees de gemeente in het principe van de keuzevrijheid in woord en daad. Hij kreeg ook het voorrecht om de leden van de — helaas opgeheven — gemeente Delft vanaf maart 1990 alle vrijheid te geven in hun nieuwe gemeente 'Delftermeer' te groeien. Door hun talenten en inzet werd de gemeente duidelijk versterkt.

Daarna verraste broeder Carlo Bos de leden – en vooral de leiders en

leidsters – met een uitzonderlijk groot totaaloverzicht op alles wat er in de gemeente omgaat. Onder zijn leiding gingen er vijf jonge broeders in een tijdsbestek van een half jaar (!) op zending (de beroemde 'Vijf van Zoetermeer').

Broeder Adri Piket zorgde met zijn liefde en integriteit voor een hele warme sfeer onder de leden en hij mocht van de Heer de gemeente naar een eigen gebouw leiden.

De huidige gemeentepresident, broeder Michael Vis, lijkt vooral geroepen te zijn om de leden te laten aarden in het prachtige kerkgebouw (het grootste HLD-kerkgebouw van West-Europa!) dat Zoetermeer sinds 1 januari 1995 rijk is. Dat doet hij met





hetzelfde enthousiasme als zijn oom (broeder Diender), 18 jaar geleden. Behalve broeder Diender, die onlangs is overleden, zijn al deze gemeentepresidenten nog steeds lid van de gemeente Zoetermeer. Drie van hen zijn 'vroeger' op zending geweest en broeder Dezaire vervult momenteel, samen met zijn vrouw, een zending in Bulgarije. U kunt zich voorstellen wat een geestelijke kracht er dus in de gemeente woont.

Precies 16 jaar lang trok de gemeente van zalencentrum tot zalencentrum. Maar aanvankelijk vergaderde de ZHV op een unieke locatie nl. in het tuinhuis van zuster Klinkenberg dat zij zelf steen voor steen opgebouwd heeft. Eensymbolischer 'vergaderruimte' is nauwelijks in te denken voor een opbouwgemeente. Zoetermeer is intussen een volwassen gemeente, die al heel wat zendingen heeft 'opgeleverd' (een grote bron van kracht voor iedere gemeente of wijk!). Momenteel is naast de familie Dezaire ook Micha de Jong op zending en wel in Schotland.

Wanneer hij (deze zomer) terugkeert zal de groep jonge volwassenen nog groter en nog sterker zijn, dan nu al het geval is. Want op deze groep is de gemeente terecht heel trots.

Ook het jeugdwerk zit iedere week vol enthousiaste kinderen. Met andere woorden: er zit een prachtige toekomst in de kerk in Zoetermeer.



Veel leden van de gemeente Zoetermeer zijn actief betrokken bij het familiehistorisch onderzoek. We hopen dan ook dat we in de toekomst de mogelijkheden van het gebouw zullen kunnen aanwenden

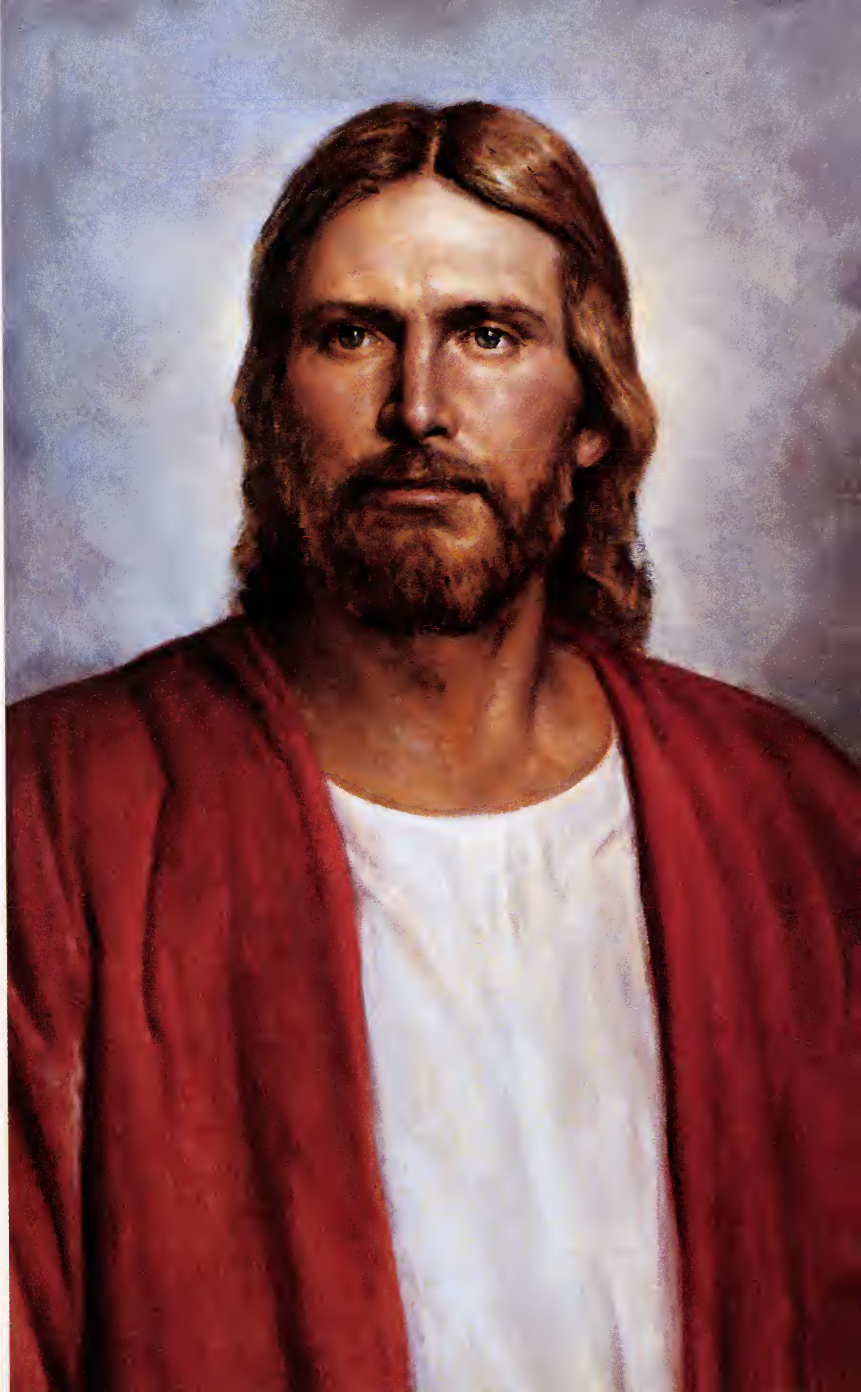
om dit onderzoek voor leden en niet-leden eenvoudiger te maken. Het terrein van de kerk in Zoetermeer is zo fraai gelegen dat er in de toekomst uitstekend een tempel opgebouwd zou kunnen worden. En

DE KINDERSTER

96E JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

MEI 1996



PRESIDENT GORD

Janet Peterson

President Gordon Bitner Hinckley, de vijftiende president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is geboren in Salt Lake City (Utah) op 23 juni 1910 als oudste van de vijf kinderen van Bryant Stringham en Ada Bitner Hinckley. Bryants eerste vrouw, Christine, met wie hij acht kinderen had, was een aantal jaren daarvoor overleden. Ada werd moeder van al de Hinckley-kinderen die, zoals Gordon opmerkte, 'één groot gezin' vormden.

Toen de kleine Gordon met kinkhoest was geveld en de dokter te kennen gaf dat het voor zijn herstel beter zou zijn om een poosje buiten te wonen, kocht zijn vader een

fruitkwekerij van 12 hectare in Millcreek ten zuidoosten van Salt Lake City. Het gevolg was niet alleen dat de jongen weer kerngezond werd, maar ook dat hij en zijn broers leerden werken. In het voor- en najaar nam hun vader hen iedere zaterdag mee naar de kwekerij. In de zomermaanden woonde het gezin er ook, maar als ze naar school moesten, woonden ze in de stad.

'Ik leerde omgaan met dieren', vertelt president Hinckley, 'en ook de lessen van de natuur – de schoonheid ervan en de gevolgen wanneer zij misbruikt wordt. We hadden uitgestrekte boomgaarden en we leerden hoe we de bomen moesten snoeien. Dat werk werd in januari, februari en maart gedaan. We hadden er een hekel aan want het was zwaar werk. Maar we hebben daardoor wel iets geleerd: je kunt bepalen wat voor oogst je zult hebben in september door de manier waarop je de bomen snoeit in februari. Dat was een belangrijke les, die ook voor mensen geldt. Je kunt veelal bepalen wat voor volwassenen je zult hebben door de manier waarop je ze als kind verzorgt.'

Hij heeft ook gewerkt als krantenbezorger en hij leerde werken als loodgieter en elektricien. Later heeft hij zijn eigen huis gebouwd. Hij zegt: 'Ik leerde omgaan met gereedschap. Ik kan ervan genieten.'

Aangezien er geen radio of televisie was toen hij opgroeide, vertelt hij, was 'de kerk het middelpunt van ons vertier.' 's Winters vond hij het ook heerlijk om samen met zijn vrienden sleetje te rijden en te schaatsen op het meertje in het park vlakbij hun huis.

Als diaken woonde hij de priesterschapsvergadering van de ring bij samen met zijn vader, de ringpresident. 'Toen alle mannen in die grote vergadering staande "Ere de man" (Lofzang 24) zongen, kwam er in mijn hart een getuigenis dat Joseph Smith een profeet van God was. Die overtuiging heeft toen mijn hele wezen overspoeld – en heeft mij nooit verlaten.'

In zijn patriarchale zegen kreeg hij te horen: 'Gij zult immer een bode van de vrede zijn; de volken der aarde zullen uw stem horen en tot kennis van de waarheid worden gebracht door het heerlijke getuigenis dat gij zult geven.'



Gordon B. Hinckley
als jonge Aäronisch-priesterschapsdrager.

ON B. HINCKLEY

De familie Hinckley had thuis een bibliotheek met ruim duizend boeken. De liefde voor het lezen heeft president Hinckley dus al heel vroeg ontwikkeld. Zijn leven lang is die liefde voor taal en zijn talent voor woorden een machtige invloed ten goede geweest. Voordat hij vertrok om een zending in Engeland te vervullen, moesten hij en de andere zendingen in het zendelingenhuis een opstel schrijven over wat het betekende zendingel te zijn. Een lid van het toenmalige Eerste Presidium zei dat het opstel van ouderling Hinckley het beste was dat hij had gelezen.

Nadat hij zijn studie Engels aan de University of Utah had afgerond – waarbij hij ‘alle mogelijke cursussen schrijven’ had gevolgd – ging ouderling Hinckley voor de kerk werken. Hij schreef ontelbare scripts voor radioprogramma's, diaklankbeelden en films en ontwierp brochures en ander zendingsmateriaal. Daarnaast had hij het toezicht op het zendingsprogramma over de hele wereld.

Hij is in dezelfde wijk opgegroeid als Marjorie Pay, met wie hij op 29 april 1937 is getrouwd in de Salt Lake-tempel. Zij bouwden een huis bij de fruitkwekerij in Millcreek, waar hun vijf kinderen leerden bomen planten en fruit plukken net zoals destijds hun vader. Zij hebben er altijd van genoten om in de zomervakantie met z'n allen historische bezienswaardigheden te bezoeken en meer te weten te komen over de gebieden waar zij doorheen reisden.

Gordon B. Hinckley was nog maar 27 toe hij werd geroepen in het algemeen bestuur van de zondagsschool. Hij heeft lessen over het Boek van Mormon geschreven die meer dan 25 jaar lang werden gebruikt. Hij is eerst lid geweest van het ringpresidium van de ring Millcreek-Oost en werd in 1956 als ringpresident geroepen. Twee jaar later, in april 1958, is hij door president David O. McKay geroepen als assistent van de Raad der Twaalf. Zijn ordening tot apostel volgde in 1961. Als lid van het leidinggevende comité voor het zendingswerk hield hij toezicht op de zendingsgebieden, belegde hij een wereldwijde vergadering voor zendingspresidenten en reisde hij regelmatig de wereld rond om zendingen te bezoeken.

In juli 1981 is ouderling Hinckley door president Spencer W. Kimball, de twaalfde president van de kerk, geroepen als raadgever in het Eerste Presidium. Die roeping heeft hij ook vervuld onder president Ezra Taft Benson en president Howard W. Hunter. Op 12 maart 1995 is hij geordend en aangesteld als profeet, ziener en openbaarder en als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij zei tegen de leden van de kerk dat wij ‘voorwaarts zullen gaan op de voorgeschreven koers’, dat wij ‘moeten getuigen van Jezus Christus en iedere dag zijn leringen moeten naleven’, en dat hij groot vertrouwen heeft in de jonge mensen van de kerk. □



Als zendingel in Groot-Brittannië
in de jaren dertig.



FOTOGRAF: JED CLARK

DE PROFET LEREN KENNEN

Zet de ontbrekende woorden op de open plek.
De antwoorden staan in het artikel op blz. 2 en 3.

1. Zijn vader leerde hem hoe hij fruitbomen moest _____.
2. Hij is president geweest van de ring _____.
3. In zijn patriarchale zegen werd gezegd dat hij een _____ van de vrede zou zijn.
4. Hij is de _____ president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
5. Hij leerde als jongen _____ gebruiken en heeft later zijn eigen huis gebouwd.
 6. Hij is getrouwd met _____ Pay.
 7. Als jongeman is hij op zending geweest in _____.
 8. Zijn vader heette _____ S. Hinckley.
 9. Hij heet voluit Gordon _____ Hinckley.
 10. Hij is in 1961 geordend als _____.
11. Met ruim duizend boeken in de familiebibliotheek, vond hij het heerlijk om te _____.
12. Veel van zijn werk in de kerk heeft met het _____ te maken gehad.
13. Hij is _____ geweest van drie presidenten van de kerk.
 14. Broeder en zuster Hinckley hebben _____ kinderen.
 15. Zijn moeder heette _____

KALENDER VOOR VOORBIJE DAGEN

Debbie Davidson



De gezinsavond van de familie Oldenburg begon zoals altijd: moeder speelde de piano en de kleine Chris zwaaide met zijn armpje voor het openingslied. Nadat Amanda het gebed had uitgesproken, begon vader met de les. 'Wie weet er nog wat we hebben gedaan op de familiereünie afgelopen zomer?' vroeg hij.

'Ouwe foto's bekeken!' riep Judith, en ze moest gelijk lachen toen ze terugdacht aan die malle foto's van oom Jaap.

'Hardgelopen!' voegde Amanda eraan toe terwijl ze zich herinnerde hoe ze haar best had gedaan om harder te lopen dan haar neefjes en nichtjes.

'Veel gegeten!' gilde Chrisje, en iedereen moest lachen.

'Ja, dat is zo,' zei vader.

'Maar, wie weet er nog wat oom Bob ons vroeg te doen?'

Sander fronste zijn voorhoofd. 'Nee, hè. Toch alsjeblieft geen familiegeschiedenis.'

'Goed geantwoord,' zei vader.

'Oom Bob gaf ieder gezin de uitdaging om iets nieuws te doen met onze familiegeschiedenis.'

'Ja maar, pap,' zei Judith, 'Oom Bob zei toch dat de rest van het werk in die andere landen zou moeten gebeuren.'

'Gaan we dan op reis?' vroeg Amanda helemaal opgewonden.



'Sorry, Amanda,' antwoordde vader, 'dat zit er niet in. We zullen iets heel anders moeten verzinnen.'

'Er is niks nieuws aan familiegeschiedenis,' klaagde Sander. 'Het is alleen maar een boel ouwe namen en datums.'

'Tja,' merkte moeder op, 'toen Joseph Smith voor het eerst de gouden platen zag, stonden er ook alleen maar een boel ouwe tekens op, totdat hij ze had vertaald.'

'Dat was anders,' zei Sander. 'Het Boek van Mormon was belangrijk, dus hielp zijn hemelse Vader hem om ze te vertalen.'

'Familiegeschiedenis is 66k belangrijk,' antwoordde vader, en

hield zijn gedenkboek omhoog.
'Misschien hebben wij alleen maar wat hulp nodig om de onze te vertalen.'

Judith keek hem onzeker aan.
'Wat bedoel je, pap?'

'Vertalen betekent iets begrijpelijk maken,' legde vader uit. 'Misschien moeten we onze familieverslagen vertalen in iets méér dan alleen namen en datums.'

'Ja maar, pap,' klaagde Sander terwijl hij een gezinslijst van de tafel oprapte, 'er valt hier niks te vertalen, dus - hé, dit heb ik nog nooit gezien!' Hij wees met zijn vinger naar een van de vakjes.

'Wat?' vroeg Amanda, en keek over haar broers schouder.

'Deze gozer, Jakob Oldenburg, is op 4 oktober geboren, net als ik.'

'Die "gozer"', zei moeder, 'was je overgrootvader. Hij vond het geweldig dat je op zijn verjaardag werd geboren.'

'Ik kan me hem niet meer herinneren,' zei Sander.

'Hij is gestorven toen je nog een baby was,' legde vader uit. 'Hij genoot er echt van als we bij hem op bezoek gingen met jou.'

'Ze hadden in dat gezin óók twee jongens en twee meisjes, net als wij,' zag Judith ineens, 'maar kijk eens, de jongste is op de dag van haar geboorte ook gestorven.'

'Ja, 15 november,' zei vader zonder

op de lijst te hebben gekeken.
'Opa heeft me verteld dat zijn zusje te vroeg werd geboren en gewoon te klein was om in leven te blijven. Maar ze dachten altijd aan die baby, Annette heette ze, en ieder jaar op 15 november legden ze bloemetjes op het grafje.'

'Wat moet dat steeds een verdrietige dag zijn geweest,' merkte Judith stilletjes op.

'Jazeker,' antwoordde vader, 'maar tegelijkertijd een fijne dag, want zij werden eraan herinnerd dat ze nog een zusje hadden die ze eens weer zouden zien.'

'Zou er nu nog iemand aan dat kindje denken?' vroeg Amanda zich af.

'Dat kunnen wij toch doen, hè, mam?' stelde Sander gretig voor.

'Dat is een prima idee,' antwoordde moeder met een lach. 'Ik zet 't gelijke voor 15 november op de kalender.'

'Ja, en zet de verjaardag van opa Oldenburg er dan ook op,' voegde Sander eraan toe.

'Maar aan het eind van het jaar gooien we die kalender weg en vergeten we alles weer,' merkte Judith op.

'Dan moeten we een andere manier verzinnen,' zei moeder en liep gelijk naar de andere kamer. 'Wat vinden jullie hiervan?' vroeg ze toen ze weer terugkwam. 'We hebben deze oude kalender van 1992 nooit

gebruikt. Ik weet niet waarom ik 'm heb bewaard, maar het zal wel hiervoor zijn geweest. En omdat het een schrikkeljaar was, hebben we zelfs 29 februari!'

'Maar hij is al vier jaar oud,' giechelde Judith.

'Geef niet,' antwoordde vader. 'We hebben een kalender voor de voorbije dagen nodig, niet eentje voor de dagen die nog komen.'

'Ik snap 't,' zei Sander. 'We kunnen de belangrijke dagen van onze voorouders op die kalender zetten, net zoals we onze eigen belangrijke dagen op de kalender van dit jaar zetten. Welke datums zijn er nog meer?'

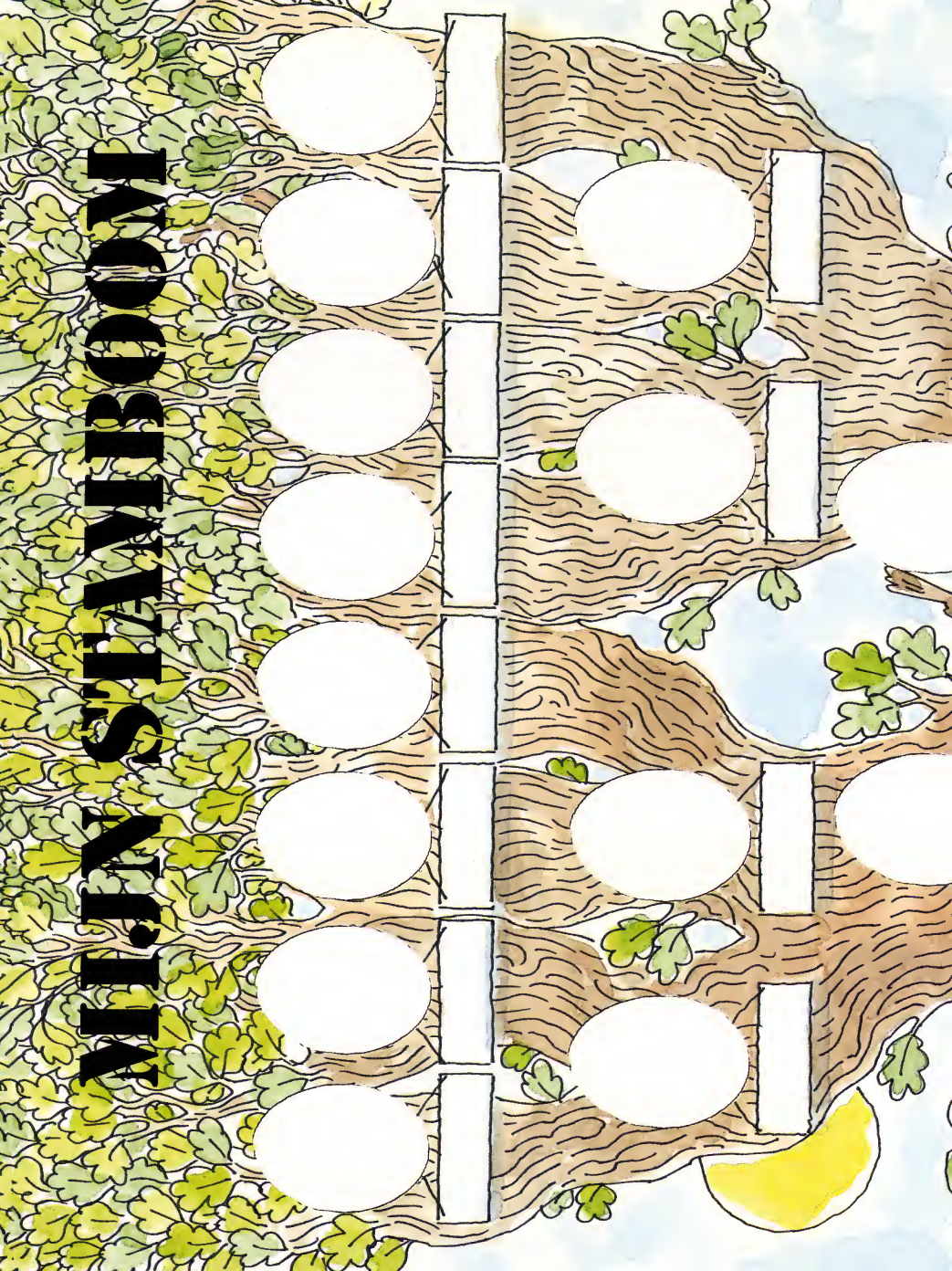
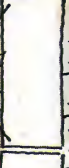
'Nou, als ik moeders lijsten en de mijne bekijk, komen we er geen tekort,' lachte vader terwijl hij de lijsten doorbladerde. 'Wat vinden jullie ervan om iedere week één gezin door te nemen en al hun verjaardagen, trouwdagen en sterfdagen op de kalender te zetten?'

'Ja, en dan beginnen we met Jakob Oldenburg,' riep Sander terwijl hij gretig het blad voor oktober op sloeg. 'Pap, denk je dat hij z'n verjaardag net zo fijn vond als ik de mijne?'

'Vast en zeker,' antwoordde vader. 'En, vind je familiegeschiedenis nog steeds alleen maar een boel ouwe namen en datums?'

'Nou, nee,' gaf Sander toe. 'Tenminste, niet als we ze in mensen hebben vertaald.' □

ALVIN'S SEAVIEW.COM





ILLUSTRATOR: EISE BLACK

Voorouders zijn niet alleen maar namen. Het zijn echte mensen. Volg de volgende aanwijzingen op om een stamboom te maken. Je zult er veel plezier van hebben wanneer je meer over de mensen komt te weten en anderen over ze vertelt. Vraag je vader of moeder naar de gegevens die je nodig hebt.

Een stamboom maken

1. Zet de naam van iedere voorouder in het vak onder het kaderrijtje.
2. Als er foto's bestaan van mensen op de lijst,

vraag je ouders dan om een exemplaar en om je te helpen bij het uitknippen en lijmen van de foto's in de juiste kaderrijtjes. Teken een portret van de voorouders van wie je geen foto hebt.

3. Vraag je ouders je te vertellen wat voor werk je voorouders deden, of over bijzondere ervaringen die ze hebben gehad.
4. Haal deze bladzijden voorzichtig uit het tijdschrift en plak ze op bordpapier.

Activiteiten

1. Vraag je ouders of grootouders je te vertellen hoe zijn of haar leven was toen hij of zij zo oud was als jij.

2. Kies een voorouder uit en vraag je ouders of grootouders je iets interessants over die persoon te vertellen.

3. Vraag wat het lievelingspellerijtje was van een van je voorouders en speel dat dan op de gezinsavond.

4. Vraag een van je ouders wat hun vader of moeder het liefste at (of eet) en maak dat op een avond klaar.

5. Schrijf je geuigenis op in je dagboek zodat je kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen dat later kunnen lezen.

JEZUS INDACHTIG ZIJN

Karen Ashton

'En Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het hun, zeggende: Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis' (Lucas 22:19).



Voor de aarde werd geschapen, had onze hemelse Vader zijn Zoon, Jezus Christus, al gekozen om onze Heiland te worden. Omdat Jezus van ons houdt, was Hij bereid om zijn leven te geven om ons

te redden van de dood, en ons te helpen om onze zonden te overwinnen.

Toen Jezus op aarde was, hield Hij van zijn discipelen (volgelingen) en leerde Hij hun van alles. Hij leerde hun dat ze van elkaar moesten houden en elkaar moesten vergeven. Hij vroeg hun ook Gods geboden te onderhouden en zich van hun zonden te bekeren.

Aan het einde van zijn bediening verzamelde Jezus zijn apostelen om Zich heen, want Hij wist dat het moment van zijn grote offer was gekomen. Hij wist dat zijn bloed zou worden vergoten en dat zijn lichaam zou sterven. Om ervoor te zorgen dat zijn apostelen Hem indachtig zouden zijn, nam Jezus wat brood, dankte ervoor, brak het, gaf het aan hen en zei: 'Neemt, eet, dit is mijn lichaam' (Matteüs 26:26). Het gebroken brood werd het symbool van zijn lichaam dat voor hen zou sterven.

Vervolgens nam Hij een beker, sprak de dankzegging uit, gaf die aan hen en zei: 'Drinkt allen daaruit' (Matteüs 26:27). Hij legde uit dat ze dat moesten doen ter gedachtenis aan zijn bloed dat zou worden vergoten voor hen die in Hem geloofden, tot vergeving van hun zonden (zie Bijbelvertaling van Joseph Smith, Matteüs 26:24).

Jezus' apostelen namen van het avondmaal en leerden daarna ook de andere discipelen wat die nieuwe verordening inhield.

Wanneer je probeert de Heiland te volgen, ben je zijn discipel. Bij het nemen van het avondmaal kun je eraan denken dat Hij van je houdt.

Let goed op de woorden wanneer je de avondmaalslofzang zingt. Ze herinneren je aan wat de Heiland voor jou heeft gedaan.

Luister ook goed naar de avondmaalsgebeden. Wanneer je van het brood neemt, beloof je er altijd aan te denken dat Jezus' lichaam voor jou werd gegeven en dat zijn bloed voor jou werd vergoten. Je belooft zijn naam op je te nemen en zijn geboden te onderhouden.

Wanneer je de beloften nakomt die je bij het avondmaal doet, zal je hemelse Vader je met zijn Geest zegenen.

Instructies

Plak de volgende bladzijde op een stuk karton. Knip ieder stukje van de puzzel uit en kijk dan hoe vlug je hem kunt maken. Ga hem dan kleuren. Je zou deze puzzel op een gezinsavond kunnen gebruiken.

Ideeën voor de participatieperiode

1. *Verdeel de kinderen in twee groepen. Laat de ene groep de avondmaalsgebeden in Moroni 4:5 opzoeken. Laat de andere groep de avondmaalsgebeden in LV 20:77, 79 opzoeken. Laat de kinderen de gebeden vergelijken terwijl u ze voorleest. Bespreek het feit dat de avondmaalsgebeden op beide plekken precies hetzelfde zijn en dat ze ons woord voor woord zijn gegeven. Het enige verschil is dat wij nu geen wijn maar water gebruiken, zoals de Heiland ons heeft opgedragen (zie de inleiding van LV 27).*
2. *Ga, nadat u met de kinderen heeft gesproken over de heiligheid van het avondmaal, op een eerbiedige manier naar de plek in de kapel waar het avondmaal wordt klaargemaakt en gezegend. Nodig een priester, leraar of diaken uit om de kinderen te vertellen over het klaarmaken, zegenen en rond dienen van het avondmaal.*
3. *Nodig enkele volwassen leden van de wijk uit om een geliefde avondmaalslofzang voor hen te zingen. Vertel de kinderen dat het zingen van een lofzang voor we van het avondmaal nemen, een belangrijk onderdeel is van de voorbereiding op onze deelname aan die verordening. Een lofzang zingen doet ons denken aan Jezus en de verzoening. Zorg dat er zangboeken klaarliggen voor de kinderen zodat zij een vers van de betreffende lofzangen kunnen meezingen. □*

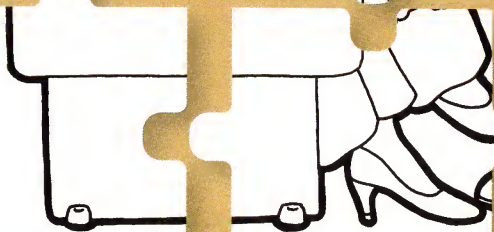
**TIJDENS HET
AVONDMAAL –**

BELOOF IK:

1. Eraan te denken dat Jezus zijn lichaam heeft gegeven en zijn bloed heeft vergoten voor mij.
2. De naam van Jezus Christus op mij te nemen en Hem altijd indachtig te zijn.
3. Zijn geboden te onderhouden.

**BELOOF
MIJN
HEMELSE
VADER:**

Dat ik zijn Geest bij mij
kan hebben.



DE FIJNSTE DAG VOOR CADEAUTJES

Margaret Shauers



ILLUSTRATOR: SHALUNA MOONEY KAWASAKI



Hoelang duurt het nog voor ik jarig ben?' vroeg Jonathan z'n moeder op een regenachtige dag toen hij niet buiten kon spelen.

'Nog vier maanden', antwoordde moeder. 'Hoezo?'

'O, zomaar. En hoelang nog voor Suze's verjaardag?'

'Weet je 't niet meer? Suze is vorige maand jarig geweest', zei moeder. 'Het duurt dus nog 11 maanden voor ze wéér jarig is.'

'O', zei Jonathan. 'En het is ook niet haast kerstfeest, hè?' Hij zuchtte diep op weg naar zijn kamertje. Hij hield het meeste van het kerstfeest en verjaardagen.

'Ik krijg zo graag cadeautjes', zei Jonathan tegen zijn hond, Kwispel, toen ze in zijn kamertje waren. 'En ik geef ze ook graag. Was het vandaag maar kerstfeest of een verjaardag, dan waren er cadeautjes.'

Plotseling bedacht Jonathan dat hij z'n moeder niet had gevraagd naar haar verjaardag of die van pappa. Hij haastte zich terug naar de keuken.

'Nee, hoor,' zei moeder, die opkeek van de grote pan soep waarin ze stond te roeren, 'pappa en ik zijn ook

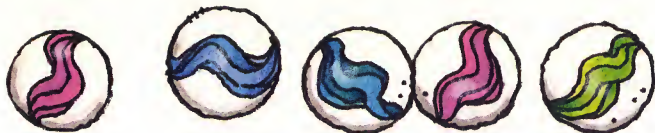
niet jarig vandaag. Waarom vraag je toch steeds naar al onze verjaardagen?'

'Nou, ik vind ze gewoon leuk.' Daarmee sjokte Jonathan weer terug naar zijn kamertje. Hij trok de onderste la van zijn kast open waar hij zijn schatten had liggen. 'Maar als het moeders verjaardag was,' zei hij tegen Kwispel, 'zou ik een mooie plaat voor haar kunnen maken met deze blaadjes die ik heb bewaard. Die keer dat ik er zo een op school had gemaakt, vond ze 'm heel mooi.'

'En als 't pappa's verjaardag was,' zei hij weer tegen Kwispel, 'zou ik 'm dit mooie stuk hout kunnen geven dat ik vorige week in het park heb gevonden. Hij is altijd op zoek naar hout waar hij dieren uit kan snijden.'

'En als het Suze's verjaardag was,' zei hij tegen Kwispel, 'zou ik haar vijf van mijn mooiste knikkers kunnen geven. Die zouden heel mooi zijn op de bodem van haar viskom.'

Jonathan zuchtte eens diep. 'O, o, Kwispel, was het maar iemands verjaardag of was het maar kerst, of wat voor dag ook dat ik cadeautjes kon geven!'



'Maar wacht eens,' zei hij plotseling met glimmende pretoogjes, 'misschien, heel misschien is het vandaag toch een dag dat ik cadeautjes kan geven. Ja, dat is 't!' riep hij tegen Kwispel. En hij ging aan het werk.

Eerst legde hij de mooie blaadjes onder een velletje papier. Heel voorzichtig ging hij over het papier heen met rode en gele en oranje kleurpotloden.

Daarna pakte hij het blokje hout en poetste het op met een papieren zakdoekje, zodat het mooi schoon zou zijn voor pappa om er iets van te maken.

En ten slotte koos hij vijf van zijn mooiste knikkers uit.

'Aan tafel, allemaal!' riep moeder.

Jonathan legde zijn cadeautjes naast de goede bordjes.

'Voor iedereen een cadeautje!' riep hij toen vader, moeder en Suze aan tafel kwamen.

'Maar we zijn helemaal niet jarig,' zei moeder.

'En het is helemaal geen kerst,' zeiden Suze en pappa tegelijkertijd.

'Nee, het is geen verjaardag en geen kerst,' antwoordde Jonathan. 'Het is een andere speciale dag die ik heb bedacht – het is vandaag! En daarom vond ik dat vandaag de beste dag was om "gewoon-omdat-ik-van-je-hou-cadeautjes" te geven!'

'Wat een heerlijk idee,' zei moeder. 'Zodra we klaar zijn met eten ga ik deze plaat ophangen op een plek waar iedereen ervan kan genieten.'

En pappa zei: 'Dit is nu precies het goede hout om iets uit te snijden.'

'Wat een mooie knikkers,' zei Suze. 'Dankjewel, Jonathan.'

Jonathan lachte van oor tot oor. Hij had nog meer schatten in die onderste la en veel vriendjes die hij cadeautjes kon geven op een andere 'gewoon-omdat-ik-van-je-hou-dag'. □



IRIS JOANN ALVARADO UIT PONCE (PUERTO RICO)

Corliss Clayton

De dokters zeiden dat ze het niet zou halen, maar Iris JoAnn Alvarado groeide als kool. Haar geloof, en het geloof van de rest van de familie, heeft dikwijls haar leven gered. Vlak voor JoAnnie's geboorte kwam de ringpatriarch bij hen langs omdat hij heel sterk voelde dat hij zuster Alvarado een zegen moest geven. Op dat moment begreep ze niet waarom ze die zegen nodig had, maar dat veranderde zodra JoAnnie geboren was. De baby woog nog geen vier pond. Daarbij ontdekten de doktoren dat ze de hele tijd dat ze bij haar moeder in de buik groeide niet genoeg zuurstof had gekregen en dat ze de laatste drie maanden ook niet genoeg voeding had gekregen. Vader en moeder Alvarado kregen te horen dat de baby zou sterven, maar als dat niet gebeurde, dat dan in ieder geval haar hersens zwaar beschadigd zouden zijn wegens het zuurstoftekort.

Maar de hele familie bad voor JoAnnie, en hun gebeden werden

verhoord. Ze bleef in leven. Met vier maanden kon ze al staan, en met acht maanden lopen. Toen ze begon te praten, gebruikte ze meteen korte zinnnetjes met goed uitgesproken woorden. Het was duidelijk dat haar hersens niets mankeerden. Ze is nu 10 en ze doet het nog steeds prima. Op school haalt ze de hoogste cijfers.

JoAnnie houdt van muziek, tekenen en gedichten voordragen. Natuurkunde en Spaans zijn haar lievelingsvakken op school. Maar waar zij het allermeest van houdt, is haar hemelse Vader, het evangelie en haar ouders, broers en zussen.

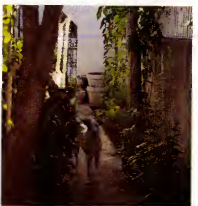
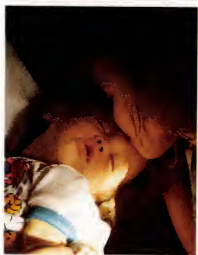
Op de gezinsavond na iedere algemene conferentie van de kerk, bespreken de gezinsleden wat de algemene autoriteiten hebben gezegd. 'JoAnnie neemt altijd een aantekening mee naar de kerk om alle conferentiepunten op te schrijven die zij belangrijk vindt', vertelt haar vader. 'Ze zorgt ervoor dat onze gezinsavonden bijzonder zijn door

ons te herinneren aan de woorden van de leiders over wat de Heer van ons verwacht.'

Hoewel JoAnnie soms heel ernstig is, houdt ze ook van de minder ernstige kant van de gezinsavond, en dan vooral van het lekkers. Ze is dol op kaaschips, eivla en ijs. Een van haar lievelingsgerechten is gebakken groene bananen met een saus gemaakt van ketchup, mayonaise, knoflook en olie.

Haar drie broers – Miguel, Angel (die ze Micky noemen) en Jorge – zijn heel wat ouder dan zij. Een maand of vier nadat Miguel terug was van zijn zending, werd JoAnnie heel ziek met hoge koorts. Hun moeder vroeg hem zijn zusje een zegen te geven. JoAnnie geloofde stellig dat zij door de zegen genezen zou. Miguel deed zijn zondagse kleren aan en bereidde zich erop voor de zegen te geven. Vlak daarna werd JoAnnie beter.

'JoAnnie weet hoe ze iemands hart kan winnen', zegt Micky. 'Ik weet nog



Taferelen uit JoAnnie's leven. Van boven naar beneden: Haar geboorteplaats, een mengeling van oude en nieuwe gebouwen; samen met een slaperig klein neefje; samen met haar vader en moeder; haar hond, Randi.

hoe ze, op weg naar huis vanaf het vliegveld toen ik terugkwam van zending, de hele tijd bij me op schoot zat. En de volgende ochtend stond ze gelijk naast mijn bed en zei: 'Goeiemorgen, Micky. We vinden het zo fijn dat je er bent.'

JoAnnie mist haar broers nu ze allemaal getrouwd zijn. Twee weken voor de trouwerij van Jorge zei ze tegen zijn verloofde: 'Zorg alsjeblieft goed voor mijn broer. Ik hou heel veel van hem. Breng hem zo nu en dan eens hierheen voor een bezoekje.'

Het verhaal van Joseph Smith, die bad om de waarheid te leren kennen en bezocht werd door de Vader en de Zoon, is JoAnnie's lievelingsverhaal uit de Schriften. Toen Jorge onlangs op bezoek was, vroeg hij haar: 'Wat zijn jouw gevoelens over Jezus Christus?'

Ze antwoordde: 'Ik weet dat Hij leeft. Ik weet dat jullie me dat hebben geleerd.' Ze vertelde hem ook dat zij haar hemelse Vader een paar maanden daarvoor had gevraagd of de kerk waar was. Gelijk toen ze neerknielde

om te bidden, wist ze weer dat het antwoord 'Ja' was.

JoAnnie heeft haar getuigenis ook aan haar zussen, Vidmari (15), Marivid (13), en Daymari (12) gegeven. Zij hebben gevoeld hoe groot haar getuigenis is en zijn dankbaar voor de liefde en kracht van hun zusje.

De vier meisjes helpen thuis. Hun ouders hebben hun leren werken. JoAnnie neemt stof af, doet de vaat, maakt haar kamer schoon en helpt met de was. 's Zondags maakt ze het ontbijt voor iedereen klaar. En als er iemand jarig is, brengt ze ontbijt op bed.

Wat wenst JoAnnie iedereen toe? 'Dat ze allemaal een getuigenis zullen hebben, want dat is iets heel bijzonders.' Wanneer vriendjes of vriendinnetjes jarig zijn, geeft JoAnnie ze een Boek van Mormon en nodigt ze uit om naar de kerk te komen en te luisteren naar de zendingen. Zij wil het evangelie graag vertellen aan alle mensen van wie zij houdt – en zij houdt van iedereen. □

Op de omslag:

Aan het eind van zijn bediening zegende Jezus brood en water en vroeg zijn apostelen deze zinnebeelden te gebruiken om hem indachtig te zijn. Tegenwoordig nemen wij deel aan dezelfde verordening. Door aan het avondmaal deel te nemen, zijn we Jezus indachtig en hernieuwen we onze belofte om zijn geboden te onderhouden. Zie 'Jezus indachtig zijn', blz. 10. (Schilderij: Del Parson.)

**De familie Alvarado.
JoAnnie staat vooraan
met een van haar neefjes.**





daar hopen de Zoetermeerse leden vurig op: dat er ooit in hun gemeente een tempel zal verrijzen, net zoals in Salt Lake City. De leden van Zoetermeer hebben groot geloof. <

Gebied Filipijnen-Micronesië: gesprek met het gebiedspresidium

De kerk bloeit in Micronesië, dat zich in de Grote Oceaan uitstrekt over een gebied dat groter is dan Europa, hoewel de landmassa van de 2200 eilanden samen nogal klein is. Ook op de Filipijnen groeit de kerk. De afdeling public relations bereikt daar nu mensen die voorheen geen interesse toonden. De redactie had een gesprek met ouderling Ben B. Banks van de Zeventig, president van het gebied Filipijnen-Micronesië, en zijn beide raadgevers, Augusto A. Lim en Kenneth Johnson, beiden ook van de Zeventig, en vroeg hen naar de ontwikkelingen in het gebied.

Vraag: Hoe staat het met de groei in Micronesië?

Antwoord: De invloed van het evangelie spreidt zich steeds sneller uit over de verschillende eilandengroep

geloofsrichtingen, maar dat verzet kan juist dienen tot een sterker getuigenis. En wat voor de rest van de wereld geldt ten aanzien van het woord van wijsheid geldt ook voor

Twee landelijke dagbladen hebben wekelijks een gezinsgerichte column van pr-zendingen, en de kerk verzorgt iedere zondag een drie uur durend radioprogramma bij een groot radiostation.

pen, zoals de Marshall Eilanden, de federale staten van Micronesië, de republiek Palau, het territorium Guam, het gemeenbest van de noordelijke Marianen, en verschillende andere eilanden in het bezit van andere naties. We hebben negen districten en 40 gemeenten verspreid over de eilanden, het ledental naderd de 8000. De kerk is bekend op de meeste eilanden, en door de aanhoudende groei kan er voor steeds meer gemeenten een eigen gebouw worden neergezet. De zendingen van het zendingsgebied Guam doen geweldig werk in zoveel culturen en talen onder zoveel volken op zoveel wijdverbreide eilanden.

V: Met welke obstakels heeft de kerk te maken?

A: Er zijn uitdagingen in Micronesië. De kerkleden stuiten vaak op veel verzet van leden van andere

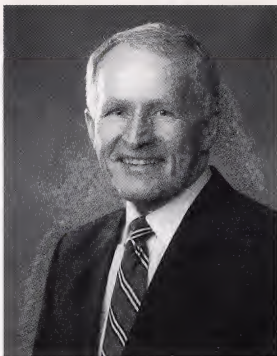
de mensen in Micronesië, vooral wat alcohol en tabak betreft. Het actief houden van nieuwe bekeerlingen is ook een voortdurende uitdaging, alsmede de training van leiders om gelijke tred te houden met de groei. Maar in het algemeen sluiten de culturen van de eilanden naadloos aan bij de beginselen van het evangelie en de nadruk op sterke gezinnen. Micronesiërs hebben groot geloof en zij respecteren en volgen hun leiders. We werken met plezier onder deze mensen.

V: Is er vooruitgang op de Filipijnen?

A: In het afgelopen jaar hebben een aantal veelbelovende doorbraken gezien op het gebied van de public relations. Ons eerste pr-zendings-echtpaar was zo succesvol dat de kerk nu een pr-kantoor op de Filipijnen heeft. Twee landelijke dagbla-



Ouderling Augusto A. Lim
eerste raadgever



Ouderling Ben B. Banks
president



Ouderling Kenneth Johnson
tweede raadgever

den hebben wekelijks een gezinsgerichte column van pr-zendingen, en de kerk verzorgt iedere zondag een drie uur durend radioprogramma bij een groot radiostation. Ook zijn er meer dan 200 kabelomroepen die hun kijkers kerkprogramma's aanbieden. De kerk is een van de drijvende krachten achter de nationale gezinsweek die elk jaar in september wordt gehouden; we nemen zittens zelfs in de stuurgroep, die geleid wordt door een lid van het kabinet van president Fidel Ramos.

We hebben *displays* over familiegeschiedenis en over de gezondheid gehad waarop we heel veel reacties hebben gekregen. Een winkelcentrum wilde ons familiegeschiedenis-*display* binnen zijn muren hebben omdat het gehoord had dat we die hadden opgezet in het winkelcentrum aan de andere kant van de stad. In een andere stad kwam de politie naar een van onze kerkgebouwen om te worden getraind in reanimatie door een zendingsecht-paar. Onlangs hebben onze pr-zendingen een aantal radio-entv-producties van de kerk getoond aan 80 journalisten. De groep was aanvankelijk behoorlijk cynisch en sceptisch, maar na afloop stonden bij velen de tranen in de ogen en kreeg men positieve reacties, zoals 'De waarden

van deze kerk zijn precies wat dit land op dit moment nodig heeft.'

V: Wat is het resultaat geweest van deze pr-successen?

A: Het is echt verbazingwekkend hoe de Heer zoveel deuren in zo'n korte tijd heeft weten te openen. Het doet ons genoegen dat de wijken, gemeenten, ringen en districten op

hier zo gemeengoed dat ze vaak de voorpagina's niet eens halen. Hoewel er in het oosten van Micronesië nog steeds armoede heerst, hebben de mensen op die eilanden over het algemeen genoeg te eten. De armoede op de Filipijnen is echter dusdanig dat veel mensen ondervoerd zijn. Veel leden zullen gehoord hebben over de grote vulkaanuitbarsting een

'De waarden van deze kerk zijn precies wat dit land op dit moment nodig heeft.'

de Filipijnen steeds beter gaan samenwerken met de plaatselijke overheid en dienstverlenende organisaties. Doordat de kerk de laatste tijd zoveel aandacht in de media heeft gekregen, bereikt het evangelie nu meer Filipijnen, van wie er velen in het verleden gewoon onbereikbaar waren, omdat ze wonen in zwaarbevaakte delen van het land waar de zendingen niet kunnen werken. We verwachten dat daaruit meer bekeerlingen zullen voortkomen, nieuwe leden met kwaliteiten en leidingvaardigheid. Het leven is echter voor de meeste mensen op de Filipijnen nog steeds niet gemakkelijk. Natuurrampen zijn

paar jaar geleden op de Filipijnen, maar wat ze waarschijnlijk niet weten is dat er als het regent nog steeds veel as naar beneden glijdt, wat veel schade tot gevolg heeft. Een Filipijns lid heeft zijn huis drie keer herbouwd, zelfs op palen; maar hij heeft het uiteindelijk moeten opgeven omdat de as negen meter hoog was. Maar de Filipino's zijn bijzonder veerkrachtig, het percentage geschoolden bewijst dat ze heel hard proberen hun leven te verbeteren. Ze zijn geestelijk en ontvankelijk voor het evangelie. We verwachten veel groei hier. «

Zendelingenpagina's

Deze maand besteden we aandacht aan Dan van de Wetering uit de gemeente Lelystad, die momenteel op zending is in het zendingsgebied Frankfurt.

Dan van de Wetering

Een zending is een bijzondere tijd. Ik voel het als een enorme eer om me 24 uur per dag met het evangelie bezig te kunnen houden, om anderen uit te nodigen Christus te volgen.

Vooral nu ik op zending ben is de schriftstudie bijzonder belangrijk voor me. Nephi heeft het zo mooi onder woorden gebracht ik verheug mij elke morgen in de woorden van de profeten. Voor mij zijn de Schriften, en vooral het Boek van Mormon, het handboek voor de zendeling. Ik heb de laatste tijd diep nagedacht over de woorden van Nephi toen hij van zijn vader opdracht kreeg om de koperen platen uit Jeruzalem te gaan halen. 'Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.'

Hoewel Duitsland enorm verschilt van het oude Israël zijn de grondbeginselen waar Nephi over sprak nog steeds van toepassing. Ik ben dankbaar dat ik in het zendingsgebied Frankfurt mag dienen. De ervaringen, zoals de vriendschap met onderzoekers en leden, de tempel, de zendingspresident en m'n collega's, zijn onvervangbaar en hebben mijn zending tot een unieke ervaring gemaakt. Omdat Duitsland niet bepaald onbekend is voor Nederlanders, zal ik er maar niet veel over vertellen. Ook hier valt zendingswerk niet altijd mee, vooral niet wanneer je als wildvreemde aan de deur komt met een boodschap over geloof, bekering en de doop. Het gaat de mensen hier over het algemeen zeer goed. Daarom is er ook meer inspanning en geloof nodig



Ouderling Van de Wetering (l) met zijn collega in Offenbach.

om de echte waarheidszoeker te vinden. Daarvoor hebben we het Boek van Mormon.

Dit heb ik wel geleerd op mijn zending: als ik mijzelf echt 100 procent inzet voor mijn naasten, worden de gevolgen voor mijzelf groter, de persoonlijke ontwikkeling wordt intensiever. De liefde, opoffering en vlijt, maar ook de beproevingen, brengen zegeningen. De ene week zit je op hoog niveau met te gekke belevenissen, en de andere week lijkt alles tegen te zitten. Er is in alles een tegenstelling.

President Hinckley heeft de woorden van Nephi in een nieuw jasje gestoken toen hij schreef: De Heer opent de weg, zelfs wanneer er geen weg lijkt te zijn. Ik ben dankbaar dat ik daar dikwijls aan herinnerd word. Zo heb ik op zending veel ervaringen verzameld die me zeer dierbaar

zijn en die mijn verdere leven zullen beïnvloeden. Dat zijn niet altijd ervaringen die voor anderen zichtbaar zijn, vaak zijn het de kleine overwinningen op mijzelf. Die momenten dat de Heer de weg voor mij opent, zodat ik kan volbrengen wat hij mij geboden heeft, bijvoorbeeld een getuigenis aan de deur, een oprecht gebed met een onderzoeker of een kleine hint van de Heilige Geest tijdens een les. Door kleine dingen worden grote zaken tot stand gebracht.

Ik ben zeer dankbaar dat ik een zending kan vervullen. Wij zijn bezig met het werk van de Heer. De Heer is voor de laatste maal zijn wijngaard ingegaan om de bomen te verzorgen en de vruchten te verzamelen. Ik hoop dat ik mijn taak hierbij zo goed mogelijk kan volbrengen.

Al op zending



Naam: Marjon Blomsma
Unit: Assen
Zendingsgebied: Amsterdam
Aanvang zending: 2 november 1995
Opleidingsinstituut: Lingfield

Engeland / Wales

Renate Bijkerk

England Bristol Mission,
Southfield House, 2 Southfield Road,
Westbury-on-Trym, Bristol,
BS9 3BH, Engeland

lowah Munters

England London South Mission,
484 London Road, Mitcham, Surrey, CR4
4ED, Engeland

Ché Pattiasina/

Geoffrey Uyleman

England Leeds Mission,
Technocentre, Station Road,
Horsforth, Leeds, Yorkshire,
LS18 5BJ, Engeland

Barry ten Have/William Croese

England Manchester Mission,
Trafalgar House, 110 Manchester Road,
Altrincham, Cheshire, WA14 1NU,
Engeland

Lieven Kempenaers

England Birmingham Mission,
185 Penns Lane, Sutton Coldfield, West
Midlands, B76 8JU, Engeland

Onne de Jonge

England London Mission,
64/68 Exhibition Road, South Kensington,
Londen SW7 2PA,

Nederland

Antony den Dulk,

Marjon Blomsma

Zendingsgebied Amsterdam,
Noordse Bosje 16,
NL-1211 BG Hilversum

Griekenland

Bob De Blick/Anna Knight/

Askold Meisner/David Muntinga/

Timothy Stekkinge/

Richard van der Put

Zendingsgebied Athene,
Papadiamanti Straat 4,
Paleo Psychiko 15452,
Athene, Griekenland

Bulgarije

Joseph en Elise Dezaire

Sofia Bulgaria Mission,
Boul. Tsar Boris III 94,
1612 Sofia, Bulgarije

Schotland

Micha de Jong/Christa De Vylder/

Mirjam Eekelschot

Scotland Edinburgh Mission,
"Boroughfield", 32 Colinton Rd.,
Edinburgh, EH10 5DG, Schotland



West-Indië

Henny Aroeman

Zendingsgebied West-Indië,
26-28 Murray Street # 5
Woodbrook, Port of Spain,
Trinidad , West-Indië

Andy Ruiter

Albergstraat 10,
Paramaribo, Suriname

Verenigde Staten

Dimitri Mooij

Pennsylvania Philadelphia Mission,
300 W. State Street, Suite 107,
Media, Pennsylvania 19063 , USA

Jeroen Bulder

California Roseville Mission
8331 Sierra College Blvd., Suite 208,
Roseville, California 95661, USA

Sander van Damme

Arizona Tucson Mission
1840 East River Rd., Suite 102,
Tucson, Arizona 85718, USA

Inge Pardaen

Historic Temple Square Mission
P.O. Box 112110, Salt Lake City,
Utah 84147-2110, USA

Hilbert Fridsma

Washington D.C. North Mission
904 Wind River Lane, Suite 103
North Potomac, Maryland 20878, USA

Canada

Spencer Hulleman

Canada Calgary Mission,
6940 Fisher Rd. S.E. #122,
Calgary, Alberta T2H 0W3,
Canada

Kurt Okhuijzen

Canada Toronto West Mission
338 Queen Street East, Suite 214
Brampton, Ontario
Canada

Duitsland

Jan en Willy de Bruijn

Talstrasse 64, D-61381 Friedrichsdorf
Cornelis en Rineke de Bruijn
Tanusstrasse 17, D-61381 Friedrichsdorf
Dan van de Wetering
Deutschland-Mission Frankfurt,
Arndtstrasse 18, D-60325 Frankfurt

Ga je op zending?

*Stuur ons dan je naam, zen-
dingsgebied, uit welke wijk of
gemeente je komt, wanneer je
zending begint, naar welk op-
leidingsinstituut je gaat - en
vooral: een goede pasfoto!
Ons adres staat helemaal
voorin De Ster.*



LANGZAAM MAAR ZEKER

Ik kreeg mijn getuigenis met één gesprek,
één gebed, één bladzijde tegelijk.

Santiago Márquez Pérez

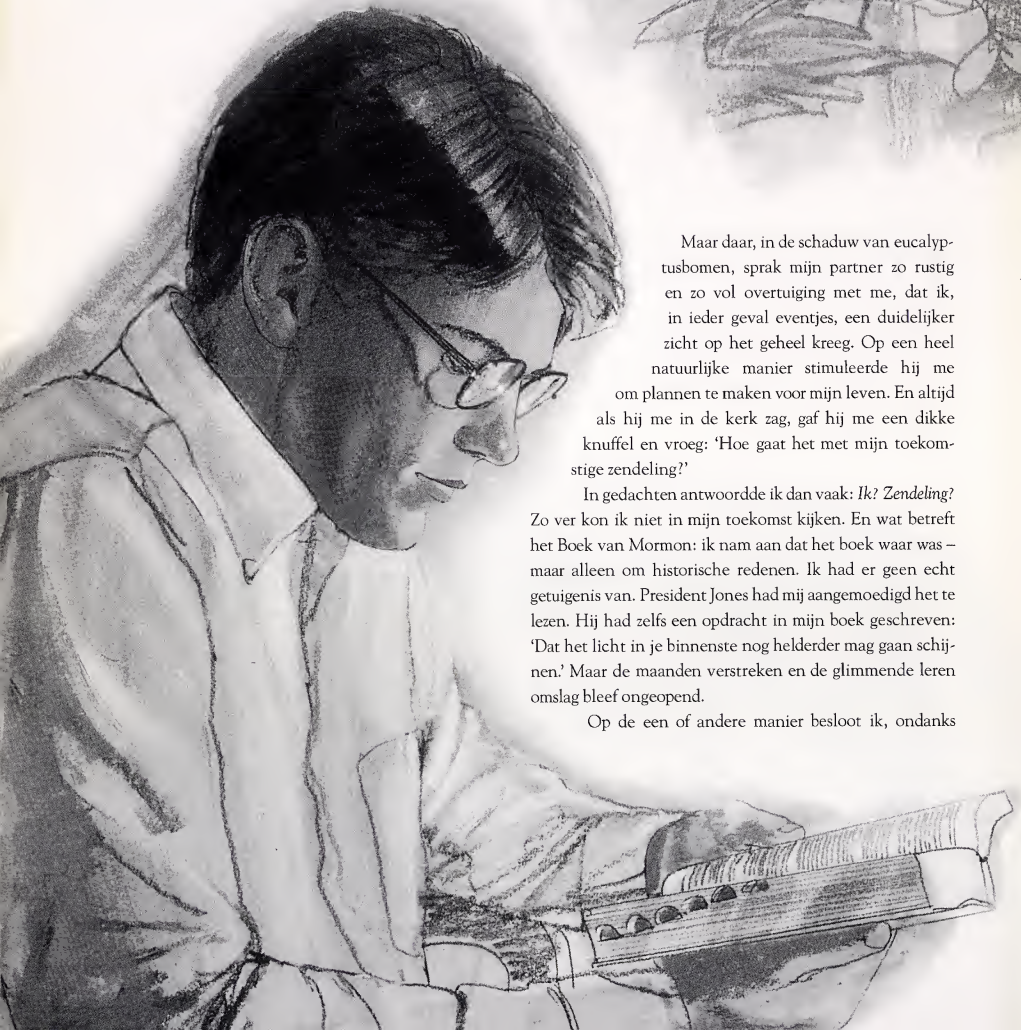
ILLUSTRATOR: LARRY WINSBORG

Huisonderwijs nam altijd veel van mijn tijd en die van mijn oudere collega in beslag. Na onze bezoeken zette hij zijn auto in een van de schaduwrijke, stille straten zoals er zoveel zijn in Carrasco (Uruguay). Dan vertelde hij mij over zijn jeugd, hoe hij opgroeide als zoon van een weduwe, en welke moeilijkheden hij daarbij ondervonden had. En – heel toevallig – vertelde hij altijd over de zending die hij vervuld had toen hij jong was. Hij sprak daar met veel enthousiasme over.

Het was in het jaar 1968, en mijn partner was William N. Jones, die toen president was van het zendingsgebied Uruguay-Paraguay.

Was president Jones zich ervan bewust dat ik, met dui-zenden andere jongeren in Uruguay, worstelde om mijn koers te bepalen in een wereld vol twijfel? Er bestonden grote politieke problemen in het land, en ik was in verwarring omtrent de rol die ik moest vervullen in de politieke veranderingen die rondom mij plaatsvonden.





Maar daar, in de schaduw van eucalyptusbomen, sprak mijn partner zo rustig en zo vol overtuiging met me, dat ik, in ieder geval eventjes, een duidelijker zicht op het geheel kreeg. Op een heel natuurlijke manier stimuleerde hij me om plannen te maken voor mijn leven. En altijd als hij me in de kerk zag, gaf hij me een dikke knuffel en vroeg: 'Hoe gaat het met mijn toekomstige zendeling?'

In gedachten antwoordde ik dan vaak: *Ik? Zendeling?* Zo ver kon ik niet in mijn toekomst kijken. En wat betreft het Boek van Mormon: ik nam aan dat het boek waar was – maar alleen om historische redenen. Ik had er geen echt getuigenis van. President Jones had mij aangemoedigd het te lezen. Hij had zelfs een opdracht in mijn boek geschreven: 'Dat het licht in je binnenste nog helderder mag gaan schijnen.' Maar de maanden verstreken en de glimmende leren omslag bleef ongeopend.

Op de een of andere manier besloot ik, ondanks



mijn onzekerheden, op zending te gaan. Toen ik die beslissing eenmaal genomen had, was ik verrukt, bijna vrolijk. Maar toen ik het aan mijn moeder vertelde (zij was geen lid van de kerk), was zij het er niet mee eens. 'Ik ben jou als mijn zoon kwijtgeraakt', zei ze met een van pijn vertrokken gezicht.

Ondanks mijn moeders reactie bracht ik veel vredige zondagen door en had ik veel rustige, vertrouwelijke gesprekken met bisschop Calvar. 'Kijk,' zei hij op een dag, 'hier heb je de sleutels van de kerk. Zoek daar een rustig kamertje en kom nader tot de Heer.'

Elke dag daarna ging ik naar zijn huis om de sleutels op te halen. Ik bleef vier of vijf uur in het gebouw, waar ik het Boek van Mormon en andere Schriftuur las. Ik vastte ook om een getuigenis van het Boek van Mormon te ontvangen.

De bisschop wist dat ik vastte, en elke keer als hij daartoe in de gelegenheid was, legde hij me uit welke nauwe relatie er bestond tussen lichaam en geest. Hij legde uit hoe belangrijk het woord van wijsheid was, en hoe ik persoonlijke openbaring kon ontvangen. Ik zal nooit vergeten wat hij mij geleerd heeft.

De uren die ik in het klaslokaal van de kerk doorbracht, zullen altijd deel van mijn leven uitmaken. Ik kan niet precies aangeven op welk uur of welke dag ik mijn getuigenis ontving; het was een geleidelijk proces. Maar langzamerhand voelde ik vreugde bij het lezen van elk verhaal in het Boek van Mormon.

Vaak had ik het gevoel alsof ik van de koude metalen stoel waarop ik zat, of van de vloer waarop ik knielde, overstapte naar de tijd van de Nephieten en de Lamanieten. Ik las de toespraak van koning Benjamin niet alleen, ik was erbij aanwezig. Ik verbeelde me dat ik in het gras lag, tussen de tenten van de Nephieten, en dat ik keek naar de mensen die waren komen luisteren naar hun bejaarde leider. Door zijn toespraak kreeg ik antwoord op veel van wat ik me al zo lang had afgevraagd over de rol van de regering, goed leiderschap, rechtschapen leven, en de betekenis van echt dienstbetoon.

Vanaf het begin had ik geloofd dat de belofte van Moroni in vervulling zou gaan. Maar ik had verwacht dat het plotseling zou gebeuren, zoals dat anderen die ik kende, overkomen was. Maar hoewel het langzamerhand kwam, werd het sterk. Ik wist het! Ik wist het!

Liefdevolle kerkleden en ook een paar familieleden deden mij uitgeleide toen ik vertrok om mijn zending te vervullen. Mijn familie begreep niet helemaal wat ik ging doen, maar de meesten geloofden dat het iets goeds was.

Wat ben ik de Heer dankbaar voor die tijd vol uitdagingen! Wat ben ik dankbaar dat ik in de gelegenheid ben geweest om de Heer Jezus Christus te vertegenwoordigen! Tijdens mijn zending heb ik vaak van Hem en het Boek van Mormon getuigd – een getuigenis dat ik langzaam, maar onmiskenbaar gekregen had: met één gesprek, één gebed, één bladzijde tegelijk. □

I K K E N D A T

Had ik ooit de Geest gevoeld? Het antwoord op die vraag streek uiteindelijk neer als de symbolische vredesduif.

Aaron Lee Shill

FOTOGRAFIE: STEVE BLUNDERSON

Daar zit ik dan, dacht ik, nog maar drie maanden voor mijn zending, en ik weet nog niet eens hoe ik de Geest kan voelen.

De waarheid was dat ik mijn hele leven lid van de kerk was geweest, maar dat ik me geen enkel moment kon herinneren waarop ik er zeker van was geweest dat ik de Geest voelde. Ik had een sterk getuigenis van de Heiland en de profeet, maar op de een of andere manier wist ik niet hoe de Geest voelde.

Daar zat ik dus in de klas van broeder Durrant, die ons op onze zending voorbereidde, en ik was verwarder dan ooit. 'Het is de Geest die telt', citeerde hij president Ezra Taft Benson. Toen sprak broeder Durrant over grote zendelingen zoals Alma en Ammon, die succes hadden met hun werk omdat ze naar de Geest luisterden.

Hoe kan ik een groot zending zijn? dacht ik. *Ik versta de Geest nog niet eens.* Ik bleef aandachtig luisteren in de hoop dat broeder Durrant een antwoord op mijn vraag kon geven. In stilte bad ik dat hij me maar één belangrijk stukje wijsheid zou meegeven – hoe de Geest voelde.

Toen kwam mijn antwoord, maar niet alleen van mijn leraar. Het kwam niet als een elektrische schok, en het kwam niet als vuur. Maar mijn antwoord kwam, met het bijbehorende kalme gevoel dat alleen de Heer me kon geven. Het kwam toen mijn leraar ophield over Alma te

spreken en zachtjes zei: 'Ik voel de Geest zo sterk. Dat maakt me heel gelukkig. Dan weet ik dat ik de Geest voel – wanneer ik gelukkig ben en weet dat God van mij houdt.'

Toen ik over deze eenvoudige woorden nadacht, voelde ik alle verwarring plaatsmaken voor een gevoel van begrip. Mijn binnenste brandde niet van vuur en opwinding, en mijn ledematen vielen niet krachteloos onlaag. Maar ik voelde een kalme vrede, en ik besefte dat ik, telkens wanneer ik me warm van binnen had gevoeld terwijl we in de kerk een lofzang zongen, de Geest had gevoeld. En wanneer ik met een gevoel van vredig geluk uit een klas in de kerk was gekomen, had ik de Geest gevoeld. De gevoelens waar ik naar zocht waren er vaak al, maar ik had ze gewoon niet herkend. Ik had verwacht dat de Heer mij op spectaculaire wijze onmiddellijk een getuigenis van zijn macht zou geven. Maar Hij bracht me langzamerhand zover dat ik het zelf kon ontdekken.

Ik heb geleerd dat ik er moeite voor moet doen om de Geest te verstaan en die invloed in mijn leven moet uitnodigen. Ik twijfel niet aan de verhalen over Alma de jonge of koning Lamoni. Ik geloof dat de Geest een machtige invloed op hen had. Maar ik heb ook ervaren dat de Geest zich op veel verschillende manieren openbaart. Het gevoel dat de Geest geeft is altijd aanwezig als ik probeer goed te leven en als ik werkelijk dat gevoel probeer te krijgen. □

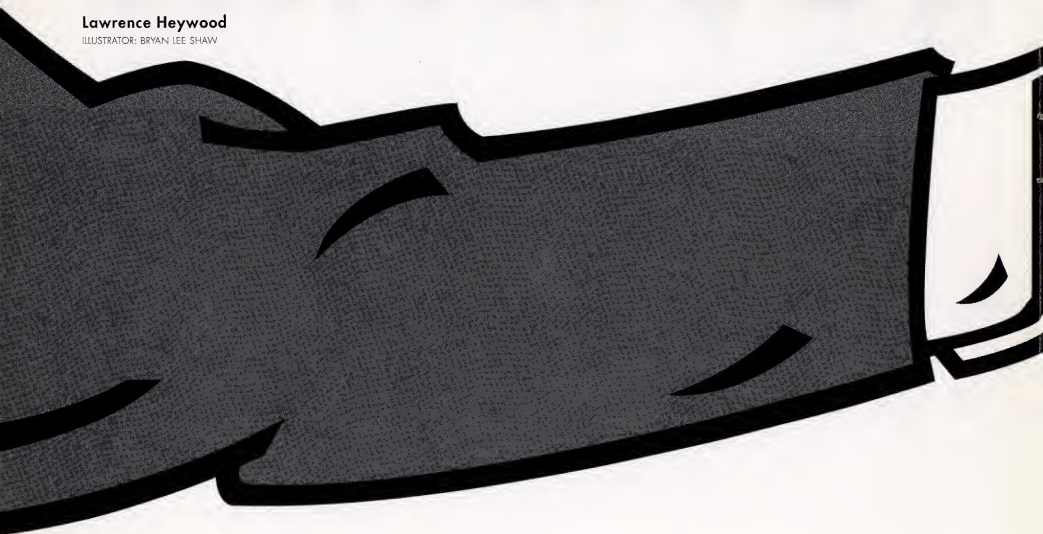
GEVOEL



VANWEGE

Lawrence Heywood

ILLUSTRATOR: BRYAN LEE SHAW



Wie was die onbekende?
Waarom was hij hier? En
hoe wist hij hoe ik heette?

Ik stond buiten de kapel te wachten tot de dienst begon, toen hij op me af liep, me bij mijn naam noemde en vroeg: 'Weet je waarom ik hier ben?'

Die vraag zo direct op de man af verraste me. *Wie is die knaap? Hij komt me bekend voor, maar ik ken hem beslist niet. En waarom zou ik weten waarom hij hier is?* 'Nee', antwoordde ik, niet helemaal op m'n gemak.

'Ik ben hier vanwege jou', zei hij recht op de man af.

Dat zette me aan het denken. Hoewel hij me vaag bekend voorkwam, kon

ik me niet herinneren dat ik hem eerder had ontmoet. Ik had geen idee wie hij was, en toch stond hij daar en zei dat hij vanwege mij naar de kerk was gekomen.

Mijn ongeloof zal wel van mijn gezicht af te lezen zijn geweest. 'We hebben hetzelfde uur gymles,' legde hij uit, 'en ik heb op jou gelet.'

Op mij gelet? Wat bedoelt hij daarmee?

'Het viel me meteen op dat jij anders was', ging hij verder. 'Je vloekt nooit. Je wordt nooit boos. Je vertelt nooit schuine moppen, en luistert er zelfs niet naar. Je houdt je niet bezig met alle vieze praatjes die de ronde doen. Ik heb echt bewondering voor jou. Je bent precies zo iemand als ik graag wil zijn', zei hij. 'Dus ben ik eens naar jou gaan informeren. Ik kwam er-

achter hoe je heet, dat je mormoon bent en dat je hier naar de kerk gaat. Daarom ben ik hier.'

Er zijn zeker een stuk of tien woorden waarmee ik zou kunnen beschrijven hoe ik me op dat moment voelde. Ik had gewoon geprobeerd zo te leven als ik altijd had geleerd, en ik had dat waarschijnlijk niet buitengewoon goed gedaan. Ik bereidde me voor op een zending, maar ik was beslist niet volmaakt. En hij had op mij gelet. Dat beangstigde me. Had ik iets gedaan waar ik me voor moest schamen? Ik hoopte van niet.

Hij bleef bij de dienst. De weken daarop kreeg hij de lessen van de zendingen en liet hij zich dopen. Een jaar later; net voordat ik zelf op zending ging, ging hij ook. Hij vervulde die zen-

JOU



ding getrouw, kwam terug en trouwde in de tempel. Hij is een van de gelukkigste en vreedzaamste mensen die ik ken.

Ik zie zijn bekering niet als mijn verdienste. Ik probeerde gewoon te leven volgens de normen die ik altijd had geleerd en volgens mij juist waren. Hij had niet op mij gelet, maar op die normen.

Nu moet ik, telkens wanneer ik de vermaning van de Heiland lees: 'Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken' (Matteüs 5:16), denken aan de dag dat een onbekende op me af kwam en zei: 'Ik ben hier vanwege jou'. □

Frankrijk

LaRene Gaunt

FOTOGRAFEN: DAVID EN LARENE GAUNT



Ieder jaar
verbreidt het
evangelie van
Jezus Christus

zich verder, terwijl de
Franse leden van de kerk
sterker worden en een
rijkere oogst aan geloof
kunnen binnenhalen.

Bijna overal binnen de ongeveer
550.000 vierkante kilometer van
Frankrijk brengt de vruchtbare grond
gewassen voort. Wilde bloemen
bloeien in de dalen van de Alpen en de
Pyreneeën, helderrode klaprozen schij-
nen de golvende heuvelruggen in vuur
en vlam te zetten en velden lavendel
vullen de lucht met hun heerlijke geur.

Er wonen bijna zestig miljoen men-
sen in dit land, dat een tuin gelijk
is. Ongeveer twintig procent
van hen woont in Parijs, vrijwel
allemaal in appartementen.
Andere woningen in het
land lopen uiteen van de
met klimop overdekte

stenen boerderijen van Normandië
en de huisjes in de vissersdorpen langs
de kust tot de huizen met hun zacht-
rode Romaanse pannendaken aan de
Riviera en de landhuizen in de Alpen.
Kastelen, honderden jaren oud, staan
nog steeds overal op het Franse platte-
land en herinneren aan de rijke ge-

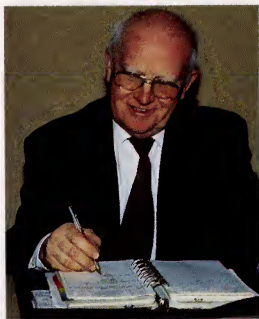
schiedenis van dit land, die teruggaat
tot ongeveer 200 voor Christus.

Net als bloemen die jaar in, jaar uit
weer bloeien, vestigen en handhaven
de leden van de kerk bereidwillig het
evangelie. De leiders van nu, waarvan
de meesten lid van de kerk zijn gewor-
den in de jaren zestig, beschouwen zich

**Rechts: Frankrijk, een land met bochtige
rivieren en een rijke begroeiing, is als een
tuin. Onder: De president van de ring Nice,
Jean-Aimé Durand, met zijn vrouw, Chantel.**







als leden van de eerste generatie. Ze zijn intussen diep in het evangelie geworteld, en op het ogenblik bloeien er leden van de tweede en derde generatie.

De relaties tussen drie van die families van de eerste generatie zijn een voorbeeld van het patroon dat zich overal in Frankrijk aftekent. De families Simonet, Babin en Caussé zijn zo'n vijftiengintig tot dertig jaar geleden in Nancy, Parijs en Bordeaux bij de kerk gekomen. Nu we een generatie verder zijn, is hun invloed in een tiental gebieden te voelen.

Toen Jacque Simonet uit Nancy op een avond in 1969 thuiskwam, zat zijn vrouw te huilen. Een exemplaar van *L'Étoile*, het Franstalige kerktijdschrift, lag op haar schoot. 'Ik heb over het eeuwig huwelijk gelezen', zei ze zachtjes tegen hem. 'We kunnen die zegeningen nooit hebben als jij je niet laat dopen.'

Jacque was vier jaar lang met zijn vrouw meegegaan naar de kerk en had twee maal naar de lessen van de zendingen geluisterd. 'Ik was geen lid geworden, omdat ik rookte', vertelt hij. 'Die avond toen ik met mijn vrouw praatte, werd mijn hart geraakt. Ik besepte dat ik al wist dat het evangelie waar was. Ik houd van mijn vrouw, en ik wist dat ik voor eeuwig bij haar wilde zijn. Ik gooido dus mijn sigaretten weg

en heb nooit meer gerookt.' Jacque liet zich dopen, en het jaar daarop is het echtpaar Simonet in de Zwitserse tempel verzegeld. Op het ogenblik is hij president van de ring Bordeaux.

Broeder en zuster Simonet hebben vijf zoons, een nichtje en een neefje grootgebracht. Nu ze volwassen zijn, wonen deze kinderen in Parijs, Thoiry, Bordeaux en de Verenigde Staten. Bijna allemaal voeden ze nu een derde generatie op met het evangelie. Hun neef, Christian Soulé, is raadgever in het presidium van de ring Parijs.

In 1977 doopte broeder Simonet in Nancy een vriendin, Francine Babin, en haar kinderen. Haar man, Jean-Albert, werd zes maanden later gedoopt. 'Toen Francine in het Boek van Mormon begon te lezen', zegt broeder Babin, 'was het of de zon in haar begon te schijnen. Normaliter is ze nogal rustig, maar nadat de zendingen haar in het evangelie hadden onderwezen raakte ze er maar niet over uitgepraat.'

Evenals de kinderen van het echtpaar Simonet, zijn de vijf kinderen van broeder en zuster Babin een voorbeeld van de kracht die leden van de tweede generatie aan de kerk toevoegen. Zij voeden nu hún kinderen op, en hebben leidinggevende functies in Parijs, Versailles en Mantes-la-Jolie.

Wanneer leden uit twee actieve gezinnen van heiligen der laatste dagen met elkaar trouwen, wordt het evangeliefundament des te sterker. Valerie Babin trouwde met Gerald Caussé, lid van de tweede generatie, uit Bordeaux. Gerald is raadgever in

het presidium van de ring Parijs. Zijn ouders, Jean en Marie Caussé, werden in 1963 gedoopt. Jean Caussé is bisschop van de wijk Eysines.

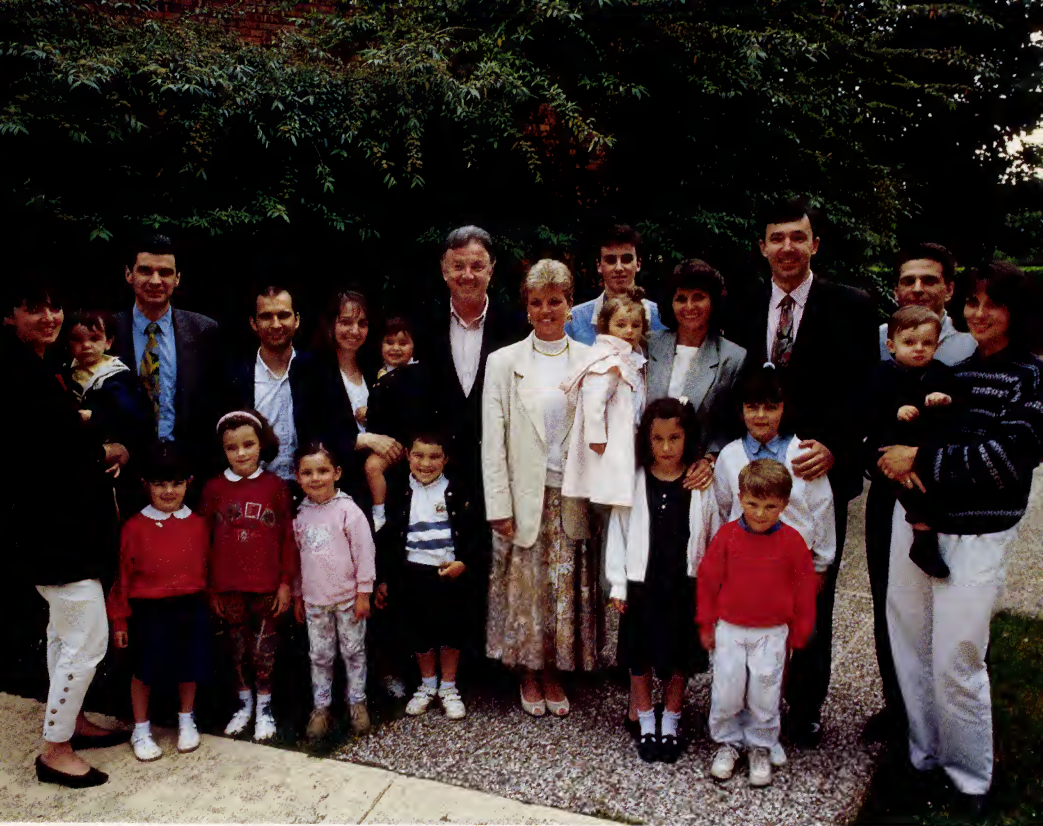
Zo breidt de invloed van het evangelie zich overal in Frankrijk steeds verder uit, naarmate de families door het huwelijk met elkaar verstrengeld raken.

ZAAIEN

Sinds ouderling John Taylor op 18 juni 1850 het eerste zendingengebied in Frankrijk organiseerde, hebben de zendingen er de zaadjes van het evangelie gezaaid. Langzamerhand zijn die zaadjes ontkiemd en tot bloei gekomen. Het zendingengebied Frankrijk was het zesde dat in de kerk werd georganiseerd, maar door beperkende bepalingen van overheidswege moest de zending 57 jaar lang gesloten worden. Ook twee wereldoorlogen hebben de groei van het evangelie vertraagd. De kerk heeft moeilijke tijden gekend, maar die overleefd.

'Na de Tweede Wereldoorlog waren de meeste trouwe leden van de kerk oudere alleenstaande vrouwen', vertelt Richard M. Oveson, president van het zendingengebied Bordeaux. 'Er werden meer mensen bekeerd, en zij brachten offers, zoals de pioniers in de begintijd van de kerk in Amerika. Maar omdat het toen nog de tijd van de vergadering van Zion was, verhuisden velen naar Amerika.'

Onder degenen die in Frankrijk bleven, bevonden zich Louis en Marie



Links: Jacquie Simonet, president van de ring Bordeaux. Boven: Jean-Albert en

Francine Babin (midden) met hun vijf kinderen en elf kleinkinderen. Nu de wortels van de eerste generatie reeds diep in het evangelie zijn doorgedrongen, bloeien de heiligen der laatste dagen van de tweede en derde generatie overal in Frankrijk.

Gaston uit Nice. In 1950 heeft Louis, die op zoek was naar de kerk van Christus, systematisch iedere kerk ter plaatse bezocht. Het was echter zijn vrouw die hem vertelde over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, nadat ze erover gehoord had van een vriendin op de markt. Marie was getroffen door de woorden 'de kerk van Jezus Christus'. Ze klonken haar waar in de oren, omdat ze Louis vaak had horen zeggen dat de kerk van Jezus Christus op aarde moest zijn.

Het gezin Gaston ging de volgende zondag naar de kerk. De vergaderingen vonden plaats in een kleine ruimte.

Behalve het gezin Gaston en de zendingen waren er twee andere leden aanwezig. Louis' hart werd geraakt door het getuigenis van de Heiland dat hij ieder lid hoorde geven. Na de vergadering stond hij op het trottoir voor het gebouw en zei ontroerd tegen zijn gezin: 'Dit is de ware kerk van Jezus Christus'.

Op 22 december 1950 liet het hele gezin zich dopen in het Turks bad in Nice. Acht maanden later werd Louis tot ouderling geordend, en in het najaar van 1951 werd hij als gemeentepresident geroepen. Hij had een werkplaats waar hij weegschalen repareerde,



DE BORDEAU

en praatte met iedereen die daar kwam over het evangelie. Marie zorgde voor de ouderen, de eenzamen en de zieken. Haar dienstbetoon en geest van liefde hebben ook bijgedragen tot de verbreiding van het evangelie. Binnen twee jaar bezochten meer dan honderd mensen de diensten van de gemeente Nice.

Na de inwijding van de Zwitserse tempel in 1955 en de Londen-tempel in 1958 begonnen meer bekeerlingen in Frankrijk te blijven in plaats van naar Amerika te emigreren. Deze bekeerlingen – veelal studenten en jongeren – vormden uiteindelijk de ruggegraat van de kerk in Frankrijk, en waren ervoor verantwoordelijk dat het evangelie hier eindelijk wortel schoot.

In 1961 werd het zendingsgebied Frankrijk-Oost van het zendingsgebied Frankrijk afgesplitst. Het jaar daarop, in 1962, werd in Nantes het eerste Franse kerkgebouw ingewijd.

In 1970 en 1974 werden de grenzen tussen de zendingsgebieden opnieuw veranderd. Uit de zendingsgebieden Frankrijk en Frankrijk-Oost en de Frans-Belgische zending werden nog eens zeven nieuwe zendingsgebieden gevormd. Op 16 november 1975 werd, terwijl het ledental van de kerk in Frankrijk ongeveer 10.000 bedroeg, de eerste Franse ring georganiseerd, de ring Parijs.

Tegenwoordig is het gebied rond Parijs nog steeds een belangrijk middel-

punt voor de kerk in Frankrijk. Vierduizend van de 26.000 Franse kerkliden wonen in dat gebied. Ook buiten Parijs heeft het evangelie goed voet aan de grond gekregen. De langzame maar zekere groei overal in Frankrijk heeft geleid tot de stichting van zeven ringen en zeven districten. Drie zendingsgebieden zijn geheel in Frankrijk gesitueerd, nog eens twee gedeeltelijk.

Onvermoeibare zendingsijver heeft bijgedragen tot de groei van de kerk in Frankrijk. De zendelingen constateren dat de Franse mensen grote waarde hechten aan hun privéleven, en het kost dan ook tijd om een vertrouwensband op te bouwen met de mensen die ze onderwijzen. Maar zodra er een band is ontstaan en degenen die les kregen zich laten dopen, bloeien de getrouwheid en toewijding aan het evangelie bij de Franse leden op.

Robert Sorhaitz is zo iemand. Hij groeide op in de Pyreneeën, dichtbij de Spaanse grens, en is trots op zijn Baskische afkomst. Maar door zijn familietradities was het niet eenvoudig om een getuigenis te verkrijgen. 'Ik vond het moeilijk om een getuigenis te ontwikkelen', zegt hij. 'Ik heb mijn vrouw bij haar doop bloemen gegeven, maar het evangelie was niets voor mij. Drie jaar lang zijn we samen naar de kerk gegaan en hebben we samen gebeden.



Links: Onvermoeibare zendingsijver heeft bijgedragen tot de groei van de

kerk in Frankrijk. Rechts: De hartelijke persoonlijkheid van Robert Sorhaitz, die drie maal gemeentepresident is geweest, maakt dat de leden van de gemeente Bayonne zich één familie voelen.



'Op een dag waren we bij de doop van een jongeman. Ik had aan mijn voorbereiding gewerkt en had besloten dat ik lid wilde worden, maar ik wilde mijn vrouw verrassen. Dus zocht ik ongemerkt de bisschop op. Hij hield een doopgesprek met mij, ik deed de natte kleren aan van de jongeman die zojuist was gedoopt en liep naar voren. Mijn vrouw huilde van vreugde toen ze begreep wat er gebeurde.' Sindsdien is broeder Sorhäitz toegewijd aan het evangelie en is driemaal president geweest van de gemeente Bayonne.

De Franse levensstijl is een mengsel van hooggestelde doelen nastreven en rustig van het leven genieten, van gezellige omgang met vrienden en toch een grote privacy op bepaalde gebieden. De Fransen hechten grote waarde aan een goede opleiding, en het bevolkingspercentage dat kan lezen en schrijven behoort tot de grootste ter wereld. Op driejarige leeftijd gaan de kinderen al van acht uur 's morgens tot



Rechts: Franse kinderen zoals deze, in de kinderkamer van de wijk Talence,

groeien op met begrip van het evangelie. **Uiterst rechts:** Zoals veel Franse kerkleiders heeft Jacques Faudin als jongeman het evangelie gevonden.



vijf uur 's middags naar school, vijf dagen per week. De volwassenen genieten vaak van een goed gesprek met vrienden op een caf terras of thuis bij een diner van vijf gangen, waaronder fruit, verschillende kaassoorten en vers brood. Ze hechten grote waarde aan intellectuele en culturele bezigheden, en ook aan onafhankelijkheid. Als godsdienst voor iemand erg belangrijk is, wordt dat over het algemeen niet gewaardeerd, en gesprekken over godsdienst worden als een privé-aangelegenheid beschouwd. Wanneer ze echter de invloed van de Geest eenmaal hebben gevoeld, nemen de mensen in Frankrijk het evangelie met heel hun hart aan.

Toen de zendelingen bijvoorbeeld bij Jacques Faudin in Nimes aanklopten, leek het onwaarschijnlijk dat Jacques, toen een achttienjarige student, lid zou worden van welke kerk dan ook – hij was een actieve Marxistisch-Leninistische atheïst. 'Ik liet de zendelingen alleen binnen om ze te bestrijden en te proberen ze tot het atheïsme te bekeren', vertelt broeder Faudin. 'Maar na twee gesprekken begon ik onzeker te worden. Die zendelingen hadden een kracht die ik niet kon plaatsen. Ik bestreed ze niet langer, en begon aan mijn atheïsme te twifelen.'

Dat was voor Jacques het keerpunt. Hij besloot uit te zoeken of er een God bestond. Hij was nog steeds sceptisch toen de zendelingen hem een exemplaar van het Boek van Mormon gaven, en besloot te bewijzen dat het niet waar

was. Toen hij het twee weken onafgebroken had bestudeerd, had hij er nog steeds geen fouten in gevonden.

'Ik wilde een geestelijk getuigenis hebben', vertelt broeder Faudin. 'Ik sloot in mijn hart een verbond met de Heer dat ik, als Hij mijn gebeden zou beantwoorden, mijn leven aan Hem zou geven. Kort daarna hoorde ik dat ouderling Howard W. Hunter, toen een van de twaalf apostelen, het kerkgebouw in Marseille zou komen inwijden. Ik ging vastend naar die vergadering. Toen de zendelingen me aan ouderling Hunter voorstelden, gaf ik hem mijn programma en vroeg of hij er iets voor mij op wilde zetten. Hij keek me recht in de ogen en schreef toen: "Je zult een getuigenis krijgen als je geloof oefent en bidt." Ik heb het programma mee naar huis genomen en zijn woorden vele malen gelezen. Ik bleef geloof oefenen en bidden. Op een avond kreeg ik, nadat ik had gevast, het antwoord waar ik op wachtte. Ik wist zonder enige twijfel dat Joseph Smith een profet was en dat het Boek van Mormon waar was. Twee dagen later, op 27 juli 1968, ben ik gedoopt.'

Zoals hij had beloofd, heeft hij zijn leven aan de Heer gegeven en veel belangrijke roeping en leidinggevende ambten vervuld.

Jongemannen en jonge vrouwen worden nog steeds lid van de kerk, net zoals in de jaren zestig. En steeds meer Franse jongeren gaan op zending. De mannen zijn in Frankrijk verplicht om op hun negentiende een jaar in dienst te gaan. Daarnaast zijn er opleidingen



die verscheidene jaren van ononderbroken deelname vereisen. Desondanks brengen veel jongemannen en jonge vrouwen bereidwillig de offers die nodig zijn om op zending te gaan.

Frédéric Babin en zijn vrouw Françoise ontmoetten elkaar in 1979 als jonge volwassenen bij een kerkactiviteit in de Alpen. Ze stelden een zesjarenplan op, zodat Frédéric zijn dienstplicht kon vervullen en zij beiden konden studeren en op zending gaan vóór hun huwelijk. De meeste echtparen maken hun plannen niet volgens zo'n strak schema, maar het resultaat is vaak hetzelfde: het huwelijk wordt uitgesteld tot ze tussen de vijftientig en de dertig zijn.

Patric Paoletti, lid van de tweede generatie, die nu president van de gemeente Montpellier is, heeft geen zending vervuld. 'Pas later zag ik in dat een zending nodig is, dus nu moedig ik alle jongeren in mijn gemeente aan om op zending te gaan.' President Paoletti vertelt bij zijn krachtige betogen in de avondmaalsdienst zijn verhaal vaak met tranen in de ogen. 'Het spijt me zo dat ik niet op zending ben geweest', zegt hij. 'Ik wil dat de jongeren in mijn gemeente de zegeningen zullen genieten die ik heb gemist.' Vanuit deze tweehonderd leden tellende gemeente zijn er nu negen op voltijdzending.



Groei ontstaat ook uit het zendingswerk door de leden. Oprechte vriendschap en een consequent goed voorbeeld zijn de belangrijkste middelen daarvoor. 'De sterkste bekeerlingen zijn de mensen die door toedoen van de leden lid zijn geworden', zegt Galen S. Woolley, president van het zendingsgebied Marseille.

Als we kijken wie er gedoopt zijn in Salon (bij Marseille), is dat een voorbeeld van het succes van zendingswerk door de leden dat uit oprechte vriendschap is gegroeid. Jacques en Mireille Roth wonen bovenaan een bochtige weg in de bergen, in een groot huis met uitzicht op een diep dal. De afgelopen tien jaar hebben broeder en zuster Roth, wanneer nieuwe burens een huis bij hen in de buurt bouwden, extra moeite gedaan om met hen bevriend te raken. Het resultaat daarvan is dat verscheidene gezinnen in die omgeving – bij elkaar 57 mensen – bij de kerk zijn gekomen. 'Toen president Spencer W. Kimball ons vroeg onze naasten over het evangelie te vertellen, heb ik dat letterlijk opgevat', vertelt broeder Roth. 'We zijn gezegend met geweldige burens, en we houden van hen. Anderen over het evangelie vertellen is een natuurlijk gevolg van die liefde.'

DE TUINEN VERZORGEN

Naast het zendingswerk heeft ook de vestiging van ringen sterk bijgedragen tot de verankering van het evangelie in Frankrijk. Door dienstbetoon ontwikkelen de plaatselijke

leden leiderskwaliteiten. De verscheidenheid onder de gemeenten en wijken in Frankrijk is even groot als die van de tuinen op het platteland met hun onkruidvrije rijen groente, of de bloembakken bij de flats in de steden, gevuld met groene planten, kleurrijke bloemen en heerlijke geuren. In de omgeving van Parijs geven de reeds lang bestaande wijk in Versailles en de energieke gemeente in Clichy een goed beeld van soortgelijke gemeenten en wijken in heel Frankrijk. Op het platteland is de kerk vaak kleiner, zoals in de gemeente Montauban.

Versailles. Jean-Luc Magré, medewerker van IBM, is bisschop van de wijk Versailles. Bisschop Magré en zijn vrouw, Beatrice, hebben vier kinderen. De wijk Versailles is een van de oudste wijken in Frankrijk. De leden vergaderen in een rood bakstenen gebouw dat tevens dienst doet als ringcentrum voor de ring Parijs. Een groot aantal van de 260 leden neemt actief deel aan de kerkprogramma's. Onder hen bevinden zich veel Japanse en Amerikaanse zakenlieden die hier met hun gezin tijdelijk wonen. Veel van de leiders in de ring komen uit deze wijk.

'Onze grootste uitdaging is vandaag te weten wat we moeten doen om morgen vooruitgang te maken', zegt bisschop Magré. 'We zijn dankbaar voor de extra kracht die de tijdelijk hier verblijvende leden uit andere landen onze wijk geven, maar de toekomst van de kerk hier staat of valt met hoe de Fransen sterker worden in het evangelie.' Bisschop Magré, een man met



Links: De jonge volwassenen in Parijs zijn graag bij elkaar voor activiteiten, en ondervinden steun door hun onderlinge vriendschap. Geheel boven: De bisschop van Versailles, Jean-Luc Magré, en zijn vrouw, Beatrice. Boven: Een avondmaalsdienst in de gemeente Clichy.

vooruitziende blik die voor de uitdagingen binnen zijn wijk op creatieve wijze nieuwe oplossingen weet te vinden, gebruikt de plaatselijke priesterschapsleiders als herders voor de kleine groepen die verspreid binnen de lange grenzen van de wijk wonen. Dat verenigt de mensen binnen die groep en versterkt hun getuigenis, door het evangelie bij hen te brengen.

'We kunnen alles niet meer doen zoals twintig jaar geleden', zegt bisschop Magré. 'Zo is bijvoorbeeld het woonwerkverkeer hier erg druk, zodat onze leden vaak niet voor zeven uur 's avonds thuis zijn. We proberen vergaderingen te combineren om tijd te besparen. Wij doen ons best, en vertrouwen er dan op dat de Heer de rest doet.'

Cécile Pelous, presidente van de zustershulpvereniging in de ring, is het daar mee eens. 'Zelfs nu de kerk hier al lang en goed georganiseerd is, hebben veel leden verscheidene roepingen. We moeten creatief zijn en onze roepingen in balans houden. Een van onze doelen in de zustershulp-

vereniging is de zusters door huisbezoek te versterken. De kracht die de ZHV-zusters samen hebben is een machtig middel bij het verbreiden van het evangelie.'

Clichy. Tot voor kort, toen hij werd geroepen in het ringpresidium van de ring Parijs, was Christian Coulé gemeentepresident in Clichy. Hij en zijn raadgevers waren alleenstaand toen ze in het gemeentepresidium geroepen werden. Nu zijn ze allen getrouwd, en twee van de echtparen hebben pas een baby. Deze gemeente, die gevuld is van jeugd, energie en spiritualiteit, vergadert op de

bovenste verdieping van een gebouw dat onlangs is verbouwd, in de zakenwijk van de stad. De leden komen uit Frankrijk, West-Indië, de Verenigde Staten, Zweden, Duitsland, Trinidad, Zuid-Amerika en andere landen, en spreken minstens acht verschillende talen. Het aantal bezoekers van de avondmaalsdienst is het afgelopen jaar verdubbeld.

'Ik denk dat de Heer iets bijzonders met ons voor heeft, en dat zal wel de reden zijn dat we zo snel groeien', zegt president Soulé. 'We hebben geleerd dat de Heer ons, wanneer wij gehoorzamen, zal laten weten wat we moeten doen. Wij voelen zijn liefde en we zijn bereid zijn wil te doen. Ik was eens bij een zakengesprek en dronk niet. Een van onze potentiële klanten zei:

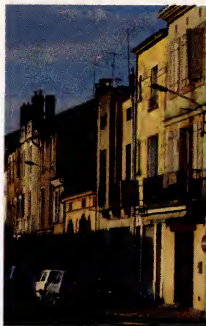
'Als u niet drinkt, doen we geen zaken met u.' Ik dacht even



Onder: Jonge vrouwen in de gemeente Clichy genieten van

een verrassingsfeestje voor een pasgeboren baby. Pagina hiernaast, van links naar rechts: Jonge volwassenen bezoeken het paleis in Versailles; het pittoreske Montauban; public relations-vertegenwoordigster Sylvie Tramhel.





na en zei toen tegen hem: 'Misschien wil ik wel helemaal geen zaken doen met iemand die het belangrijker vindt wat er in mijn glas zit dan wat ik kan doen.' Ik dacht dat hij boos was, maar de volgende dag belde hij me op en zei dat hij zaken met mij wilde doen, omdat ik niet bang was om uit te komen voor waar ik in geloofde. Als we weten wat goed is, moeten we dat doen, wat er ook gebeurt.'

'We vormen een eenheid,' zegt Marie Sillon, ZHV-presidente. 'Ondanks de afstanden waar we mee te maken hebben, gaan ons huisonderwijs en huisbezoek vooruit. Onze leden dienen elkaar uit eigen beweging, zonder dat het hun wordt gevraagd.'

Montauban. Met bruggen die in grote bogen over de rivier zijn gespannen, ligt het pittoreske stadje Montauban aan de Garonne in het zuidelijk deel van Midden-Frankrijk. De gemeente hier is klein maar levendig – ongeveer 35 actieve leden en vier voltijdzendingen. De leden gebouwen in een smetteloos nieuw verband aan de hoofdstraat van de stad. Zoals in veel kleine gemeenten, vormen verschillende sterke families de ruggegraat van de gemeente. In Montauban is dat bijvoorbeeld de familie VanTonder. Basil VanTonder, afkomstig uit Springs

(Zuid-Afrika), ontmoette Paulette uit Frankrijk bij een schaatsactiviteit van de ring in Johannesburg. Ze trouwden twee maanden later.

Broeder en zuster VanTonder hebben nu zeven kinderen en wonen afwisselend in Zuid-Afrika en Frankrijk. Met hun liefdevolle, geestelijke instelling laten ze anderen royaal de Geest voelen. Basil is gemeentepresident. Hij en zijn gezin bakken brood, geven de zendingen te eten, zorgen voor de ouderen en nodigen anderen uit om hun vrije dagen bij hen thuis door te brengen. Hun liefde en grote geestelijke kracht is ook in de vergaderingen te voelen. De mensen uit de stad komen graag naar de activiteiten van de kerk, en hebben de familie VanTonder in 1992 officieel eerbewezen als bijzonder gezin in Montauban.

De negentienjarige Mireille VanTonder, die ZHV-presidente is, zegt: 'Omdat ik zoveel te doen heb, zeggen mijn vriendinnen wel eens dat ze niet begrijpen hoe ik kan zeggen dat ik vrij ben. Maar ik zeg ze dan dat wat ik doe geen "moeten" is – het is "willen".'

Hoewel de gemeente groeit door het zendingswerk, heeft heractivering zowel bij de leden als bij de zendingen een hoge prioriteit. Claude Gaston werd minder-actief terwijl hij in mili-

taire dienst was. Hoewel hij met een heilige der laatste dagen trouwde, kwam hij maar zelden in de kerk. 'Nadat ons tweede kind was geboren begon ik op mijn zus te letten, en ik zag de zegeningen van het evangelie in haar gezin,' vertelt Claude. 'Mijn vrouw, kinderen, vader en gemeentepresident moedigden me aan. Ik denk dat het trots was die me weerhield om terug te komen.' Uiteindelijk, na negen jaar, begon Claude weer naar de kerk te gaan. Anderhalf jaar later nam hij zijn gezin mee naar de Zwitserse tempel, waar ze aan elkaar zijn verzegeld.

'Door het evangelie na te leven heb ik een beter evenwicht en meer bestendigheid in mijn leven gevonden,' zegt broeder Gaston, die nu bisschop is van de wijk Vitrolles. 'De liefde die mijn gezin verenigt maakt ons heel gelukkig. Ik ben ervan overtuigd dat mijn gezin, als ik niet weer actief was geworden, uit elkaar zou zijn gevallen.'

WORTEL SCHIETEN

De gezinnen staan hier voor aanzienlijke uitdagingen. In Parijs en andere steden zijn de woningen zo duur dat veel moeders buitenshuis gaan werken en veel echtparen hun gezin tot twee kinderen beperken. De gezinnen

van heiligen der laatste dagen hebben met dezelfde uitdagingen te maken, en brengen grote offers wanneer de moeders thuis blijven en vier of vijf kinderen grootbrengen.

Jean-Aimé Durand, president van de ring Nice, en zijn vrouw, Chantel, vinden het een grote zegening, kin-

deren te hebben. 'Toen we waren gedoopt,' vertelt president Durand, 'besloten we dat we meer kinderen wilden hebben. We zijn altijd bijzonder dankbaar voor dat besluit geweest. Door de Schriften te lezen, persoonlijke gebeden, gezinsgebed en gezinsavond te houden en samen naar de kerk te gaan, krijgen de kinderen een schild van geloof. Omdat ze de waarheid kennen, veroorzaakt het geen problemen wanneer ze met valse leerstellingen te maken krijgen.'

Zuster Durand is het daar mee eens. 'Priesterschapszegens kunnen ons en onze kinderen bescherming bieden,' zegt ze. 'Het evangelie heeft me een heel andere kijk op mijn kinderen gegeven. Ik beseft dat het kinderen van mijn hemelse Vader zijn, en ik heb meer respect voor hen en hun ideeën.'

Kinderen krijgen met heel wat verleidingen te maken, maar de tienjarige Guillaume Lafargue uit Angoulême zegt: 'Ik doe geen slechte dingen, omdat ik dat heb beloofd toen ik werd gedoopt. Ik weet wel beter.' Zoals veel andere kinderen die heiligen der laatste dagen zijn, put hij geestelijke kracht uit het evangelie en de programma's van de kerk. Patriarchale zegens, het seminarie en de activiteiten van de kerk vormen belangrijke bronnen van moed.

President Soulé zegt: 'We bidden voor onze kinderen. We hebben hoop dat het hen goed zal gaan. Zo hebben we eens als jeugdactiviteit boterhammen klaargemaakt en die uitgedeeld aan hongerige mensen in de metro.

Onze jongeren hebben het nog steeds over de glans die ze zagen in de ogen van de mensen die ze te eten gaven.'

TOT BLOEI KOMEN

Het tempelbezoek is een doel dat de Franse leden na aan het hart ligt. Zij die in Parijs en in het noorden van Frankrijk wonen, bezoeken de Frankfurt-tempel; de overigen gaan naar de Zwitserse tempel in Zollikofen (een voorstad van Bern). De afstand, de kosten en de tijd zijn de grootste uitdagingen waar ze mee te maken hebben, maar toch gaan ze er één tot drie maal per jaar heen – als ze er dichterbij wonen, nog wel vaker.

'De tempel is een stukje hemel op aarde – er is niets hoger dan dat,' zegt Micheline David uit de wijk Eysines. 'Als je tegelijk aan je familiegeschiedenis werkt en tempelwerk doet, is het alsof je een keten van liefde smeedt.'

Sommige leden fungeren als tempelwerkers bij de tempelreizen van hun ring. André en Alice Lafargue uit de wijk Angoulême zijn al jaren tempelwerker en -werkster, en werken graag aan hun familiegeschiedenis. 'De sluiers is dun wanneer je met je familiegeschiedenis bezig bent,' vertelt zuster Lafargue. 'Ik bid om hulp wanneer ik de namen en datums van mijn voorouders zoek, en ik voel hun aanwezigheid wanneer ik de tempelverordeningen voor hen verricht.'

Nu het ledental geleidelijk toeneemt en er sterke plaatselijke leiders zijn, hebben de leden van de kerk in





Links: Christophe Humblot van de wijk Angoulême behoort tot het steeds groter

wordende aantal jongeren in Frankrijk dat trouw blijft aan het evangelie. Boven: 'De sluier is dun wanneer je met je familie-geschiedenis bezig bent', zegt zuster Lafargue, terwijl ze haar twee kleinzoons, Guillaume en Daniel, haar stamboom laat zien.

Frankrijk goede redenen om optimistisch te zijn. 'Ik heb vertrouwen in de toekomst van de kerk in mijn land', zegt Jacques Faudin. 'Ik kan de vooruitgang zien. Al is het wel eens moeilijk, alles zal goed komen omdat het evangelie waar is. Over vijf à tien jaar zullen we hier veel leden van de derde generatie hebben, en ook al wat leden van de vierde generatie. Veel families zullen door huwelijken aan elkaar verbonden zijn. Wanneer je drie generaties leden hebt, is het evangelie goed in de familie geworteld.'

De Franse gemeenten en wijken bloeien als goedverzorgde tuinen. De

plaatselijke leiders en de voltijdzendingen zorgen goed voor de behoeften in elke streek, zoals een tuinman die zijn tuin wiedt en de planten water geeft. De Franse leden die in het evangelie geworteld zijn, lijken in hun kracht en schoonheid sterk op de wintervaste tuinplanten die, in het warme licht van een zonsondergang in oktober, nog steeds in leven zijn nadat ze de hitte van de zomer en de nachtvorst van de herfst hebben doorstaan. Ze zijn stevig in het evangelie geplant, wetend dat ze een nieuwe dageraad, een nieuwe lente en een nieuw groeiseizoen voor zich hebben. □

DE LAST VERLICHT

Lito B. Legaspi

Wat we hadden gedaan was zo simpel. Maar daardoor stond wel een heel dorp open voor het evangelie.

Vermoeid en teleurgesteld liepen we de heuvel af. Het was onze zestiende dag in Sogod in de Filipijnen. Als eerste zendelingen in dit gebied hadden we met massa's mensen gesproken in dit heuvelachtige plaatsje. Maar we waren nog niemand tegengekomen die naar onze boodschap wilde luisteren. De veelvuldige afwijzingen zorgden voor verdrietige dagen.

Sogod – werkelijk een paradijs op aarde – lag aan een prachtige, vredige baai. Ouderling Archer, mijn Amerikaanse zendingscollega, en ik gingen die dag langs de deuren. 'Laten we een paar minuten rust nemen en bekijken hoe we de dag verder gaan indelen,' stelde ouderling Archer voor terwijl hij zijn gezicht afdroogde. Zijn nek en armen waren verbrand, en mijn schouders hadden te lijden onder het gewicht van de 30 exemplaren van het Boek van Mormon in mijn rugzak. We gingen onder een boom zitten en haalden ons weekplan tevoorschijn.

'Onze volgende afspraak is vanavond om halfeven, en het is nu nog maar halfvier. Wat doen we?' vroeg ouderling Archer.



'Laten we nog maar een poosje langs de deuren gaan,' stelde ik voor. 'Zie je die straat die naar de rivier voert? Dat lijkt me een gunstige buurt. En bovendien is daar een heleboel schaduw dankzij de kokospalmen.'

Terwijl we verder de heuvel afzaken, bad ik voor mezelf dat we niet wéér zouden worden afgewezen. Net toen we een voor ons onbekende kruising bereikten, kwam er een oud echtpaar aan, beladen met bamboestaken, houtbundels, dakspanen en gereedschappen.

Ze waren kennelijk een beetje in verlegenheid gebracht toen wij aanboden hun last te helpen dragen, maar toen wij bleven aandringen, gaven ze toe – en daar gingen we dan, niet wetend hoe ver we nog te gaan hadden. Het moet wel een opvallend gezicht zijn geweest, want zodra we bij onze bestemming kwamen, stroomden de mensen toe om de twee vreemdelingen in een wit overhemd met das te zien die de spullen van dat oude echtpaar droegen.

Her verraste ons te ontdekken dat het materiaal dat wij hadden gedragen bestemd was voor een noodwoning omdat

hun huis door een orkaan was verwoest. Terwijl we met hen praatten, kwam er een nieuwsgierige menigte om ons heen staan die wilde weten wie we precies waren. Bij ons vertrek lachte het oude echtpaar ons dankbaar toe. We voelden ons gelukkig met wat we hadden gedaan.

Wat spullen dragen voor een stelletje oude mensen was zo'n simpel iets, maar het heeft wel de deuren geopend voor het zendingswerk in dat gebied. De mensen vergaten niet wat we hadden gedaan en kregen meer belangstelling voor onze boodschap. Ouderling Archer en ik waren er getuige van hoe dat eenvoudige dienstbetoon een zegen werd voor Sogod. Ik heb er een kleine vier maanden gewerkt en heb in die tijd een wonderbaarlijke groei van de kerk meegemaakt.

Nu begrijp ik de belofte die de Heer doet aan hen die hun medemensen echt dienen. Wij ontvangen blijvende vreugde wanneer wij geven en helpen, en zielen tot de waarheid brengen. Dat hebben wij die dag in Sogod zelf ervaren. □



ILLUSTRATOR: KEITH JARSON

DEZE COWBOY NIET

Thomas Hancock

Cowboys hebben vaak een slechte naam op het gebied van roken en drinken. Ik wil mijn vader graag bedanken voor het voorbeeld dat hij mij heeft gegeven van een cowboy die zulke dingen juist niet doet.

Op een keer toen we samen een rodeo bezochten, kwam een van zijn oude kameraden een praatje met hem maken. In de loop van het gesprek nodigde hij mijn vader uit om na afloop in de bar wat te komen drinken en een toast op het verleden uit te brengen.

M'n vader grinnikte alleen maar en zei: 'Je weet heel goed dat ik niet drink.'

'Jazeker weet ik dat,' was het antwoord, 'maar ik wilde het wel even checken.'

Mijn vaders reactie was voor mij belangrijker dan een vriendelijk 'Nee, dankjewel.' Ik respecteer mijn vader voor het geweldige voorbeeld dat hij mij die dag heeft gegeven. Wanneer iemand mij daarna vroeg of ik iets wilde drinken of mij een sigaret aanbod, hoorde ik in gedachten altijd mijn vaders antwoord, dat ik dan prompt herhaalde. □





Steven Lloyd Neal, Limhi en zijn volk ontsnappen naar Zarahemla

De dronken wachters hadden niet in het mind in de gaten dat koning Limhi en zijn volk ontsnappen uit de stad Nephi, waar ze in slavernij van de Lamanieten waren geweest. Zij brachten hun kudden, klein en grootvee bijeen, en reisden met al hun koobaarheden door de wildernis naar Koning Mesiah in Zarahemla! (zie Mesiah 22)



De Franse wijken en gemeenten bloeien als goed verzorgde tuinen. De heiligen der laatste dagen, diepgeworteld in het evangelie, staan pal in de wetenschap dat er een nieuwe dageraad, een nieuwe lente, een nieuwe groeiperiode aankomt. Zie 'Frankrijk', blz. 32



96985 120
DUTCH

